

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

[ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ—ΔΗΜΟΣΙΟΝΟΜΙΑ—ΚΑΤΑΣΤΑΤΙΚΗ]

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ.

Ἡ ἐπιστήμη εἶναι μία· οἱ κλάδοι αὐτῆς εἶναι πολλοί. Ἐκ τῆς μεγάλης τοῦ ἀνθρωπίνου γένους γνώσεως, ἥτις εἶναι κληρὸς θείας οὐσίας, διεσπαρμένη ἀπανταχοῦ ἐν τῇ μεγαλειτέρα ποικιλίᾳ καὶ ἐν τῇ τελικωτέρα ἁρμο- νίᾳ, ἀποσπῶνται ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ κορμοῦ κλώνοι διάφοροι, ἵνα ἀποτελέσωσι, κατὰ τὴν σχετικὴν ἀνάπτυξιν τῶν χρό- νων καὶ τῶν τόπων, ἰδιαιτέρας ἐπιστήμας, αἵτινες δὲν βραδύνουσι, τὸ καθ' ἑαυτάς, ἵνα ὑποστῶσι τὸν θεμελιώδη νόμον τῆς διαιρέσεως.

Τοιουτοτρόπως ἡ ἐπιστήμη τοῦ δικαίου, εἰς τὴν μεγά- λην σειρὰν τῆς φιλοσοφίας ἀνήκουσα, διαιρεῖται εἰς τό- σασ κατὰ μέρος παρατάξεις, ὅσας μαρτυροῦσιν αἱ εἰδικω- τέραι διακλαδώσεις αὐτοῦ. Ἄστυκὸν δίκαιον, ποινικὸν, ἐμπορικὸν, διοικητικὸν, συνταγματικὸν, διεθνές. Ἄρα γε ὁ καταμερισμὸς οὗτος, ὁ τόσον ἀνατόφευκτος, καθόσον πληθύνεται ἡ γνώσις, ἔφθασεν εἰς τὸ τελευταῖον ὄριον τῆς πεπερασμένης φύσεως τοῦ ἀνθρώπου; Ἡ μήπως τὸ μέγα δένδρον τῆς καθολικῆς ἐπιστήμης ἀπώλεσε τὴν ζωικὴν δύναμιν τῆς προόδου καὶ τῆς ἀνανεώσεως;

Ἄλλ' εἰς αἰῶνα, ἐν τῷ ὀποίῳ οἱ οικονομικοὶ σκοποὶ πρωταγωνιστοῦσι, καὶ ὑπὸ τὸ ἔμβλημα τῆς ἐλευθερίας οἱ νομοθέται καὶ οἱ διοικηταὶ κανονίζουσιν ἀλλεπαλλήλως πλεῖστα θέματα οικονομικοῦ χαρακτῆρος, ἡ μόρφωσις ἰδι- αιτέρου οικονομικοῦ δικαίου εἶναι ἔργον ἀπολύτου ἀνάγ-

κης, τὸ ὁποῖον ὁσήμεραι ἀφ' ἑαυτοῦ προάγεται καὶ μικρὸν κατὰ μικρὸν ἀφεύκτως θέλει συντελεσθῆ. Ἀνοίξατε τὰς δέλτους τῶν συγχρόνων νομοθετῶν· ὑπερηκόντισαν τὸ ἔργον τοῦ Ἰουστινιανοῦ. Καθόσον προβαίνει ἡ οἰκονομικὴ τῆς κοινωνίας ζωὴ, κατὰ τοσοῦτον αἱ μέθοδοι καὶ τὰ προϊόντα τῆς νομοθετικῆς ἐργασίας τροποποιοῦνται. Ζῶμεν ἐν τῷ μέσῳ νομοθετικοῦ ρεύματος, τὸ ὁποῖον ἀνοίγει ὁ νεωτερισμὸς, καὶ καλλιεργεῖ τὸ παρὸν ἐπὶ τῶν χερσουμένων ἀγρῶν τοῦ παρελθόντος.

Ἐν τῇ πλησμονῇ ταύτῃ τῶν νεωτέρων νόμων, οἱ οἰκονομικοὶ εἶναι καὶ οἱ πλείότεροι καὶ οἱ μᾶλλον ἐνδιαφέροντες. Ἐὰν ἐξ αὐτῶν παραπεμφθῶσιν οἱ περὶ τὸ ἀστυκὸν καὶ τὸ ἐμπορικὸν δίκαιον ἀσχολούμενοι εἰς τοὺς κατ' αὐτὰ κλάδους τῆς ἐπιστήμης, ὅπως εἶναι ἤδη οὗτοι διατετυπωμένοι ἐν τῇ συγχρόνῳ ἀναπτύξει αὐτῆς, ὑπολείπεται μεγάλη ποσότης οἰκονομικῶν νομοθετημάτων, τὰ ὅποια ἀπαιτοῦσιν ἰδιαιτέραν κατάταξιν. Ἴνα περιορισθῶ δὲ εἰς τὰ Ἑλληνικὰ τῆς νεωτέρας νομοθεσίας φαινόμενα, ἐν ταῦθα ἀνήκουσιν οἱ νόμοι περὶ βεβαιώσεως, εἰσπράξεως καὶ δαπάνης τῶν παντοίων τῆς ἐπικρατείας καὶ τοῦ δήμου φόρων καὶ τελῶν, περὶ καταδιώξεως τῶν καθυστερούντων ὀφειλετῶν τοῦ δημοσίου καὶ τοῦ δήμου, περὶ τελωνείων, ταμείων καὶ ἐφορειῶν, περὶ μεταλλείων, ὄρυχείων, σκωριῶν, ἐκβολᾶδων, σμύριδας, θηραϊκῆς γῆς, ἀλυκῶν, περὶ χαρτοσήμου, περὶ γραμματοσήμου, περὶ δασῶν, περὶ ἰχθυοτροφείων, περὶ δημοσίων κτημάτων καὶ παραχωρήσεως αὐτῶν ἐπὶ προικοδοτήσιν Ἑλληνικῶν οἰκογενειῶν, βραβείῳ τῶν πολεμιστῶν, συνοικισμῶ τῶν ὁμογενῶν καὶ ξένων, περὶ τῆς περιουσίας τῆς ἐκκλησίας, περὶ πολιτικῶν καὶ στρατιωτικῶν συντάξεων, περὶ ἐθνικῶν δανείων καὶ ἐν γένει περὶ τοῦ οἰκονομικοῦ τῆς χώρας ὀργανισμοῦ, καθόσον οὗτος ἀφ' ἑνὸς μὲν ἀποβλέπει εἰς τὴν διοίκησιν ἢ τὴν ἐξέλεγχξιν τῶν οἰκονομικῶν τοῦ Κράτους, — ἀφ' ἑτέρου δὲ συνδέεται πρὸς τὴν καθόλου βιομηχανίαν, ἐπιδρῶν εἴτε διὰ τῶν φό-

ρων εἴτε διὰ τῶν νομοθετικῶν καὶ διοικητικῶν κανονισμῶν εἰς τὰ ποικίλα ταύτης θέματα.

Ἡ σφαῖρα αὕτη τοῦ οἰκονομικοῦ δικαίου εἶναι ἱκανῶς εὐρεῖα καὶ ἱκανῶς σημαντικὴ, ὥστε νὰ ἐλκύσῃ τὴν ἐπιστημονικὴν προσοχὴν εἰς περαιτέρω κατάταξιν τῆς ὕλης τῆς, μελέτην τῶν θεμάτων τῆς καὶ καλλιέργειαν τῶν ἀγρῶν τῆς. Δύναται νὰ διαιρεθῇ τὸ οἰκονομικὸν δίκαιον εἰς δημόσιον καὶ ἰδιωτικὸν, καθόσον δηλαδή ἀνάγεται εἰς τοὺς δημοσίους τῆς ἐπικρατείας σκοποὺς ἐκ τῆς ἐννοίας τῶν δημοσίων εἰσοδημάτων, δαπανῶν καὶ ἐλέγχων, καὶ καθόσον περιορίζεται ἐν τῇ κυρίως βιομηχανικῇ περιοχῇ. Μὴ νομίσαι δὲ τις, ὅτι τὸ κατὰ ταύτην ἰδιωτικὸν οἰκονομικὸν δίκαιον ἀποτελεῖ τὴν μικροτέραν τοῦ ἐπιστημονικοῦ κύκλου μερίδα. Εἶναι αὕτη τόσον ἐκτεταμένη, ὥστε ἐν τῷ οἰκονομικῷ πολιτισμῷ τῆς Δύσεως ἐθεωρήθη ἱκανὴ νὰ ἀποτελέσῃ τὴν περιφέρειαν καὶ ὅλως ἰδιαιτέρου δικαίου, βιομηχανικοῦ ἐπικληθέντος. Καθὼς παρατηρεῖ ὁ οἰκονομολόγος Εἰσαγγελεὺς τοῦ Ἀκυρωτικοῦ τῆς Γαλλίας K. Renouard, τὸ βιομηχανικὸν δίκαιον περιλαμβάνει τὰς νομίμους καὶ δικαιολογικὰς σχέσεις, αἵτινες δημιουργοῦνται μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων διὰ τῆς παραγωγῆς τῶν πραγμάτων καὶ διὰ τῆς χρησιμοποίησεως τούτων εἰς τὰς ἀνθρωπίνους ὑπηρεσίας.

Τὸ ἀκριβὲς εἶναι, ὅτι ὅπως τὸ δημόσιον οἰκονομικὸν δίκαιον σύντροφον ἔχει καὶ ὁδηγὸν τὴν ἐπιστήμην τῆς Δημοσιονομίας (finances), τοιοῦτοτρόπως καὶ τὸ ἰδιωτικὸν οἰκονομικὸν δίκαιον (βιομηχανικὸν) σύντροφον ἔχει καὶ ὁδηγὸν τὴν ἐπιστήμην τῆς Πολιτικῆς Οἰκονομίας. — Τί εἶναι ἡ φορολογικὴ τῆς ἐπικρατείας μηχανὴ μεθ' ὅλης τῆς νομοθετικῆς πανοπλίας τῆς, ὅταν ἡ Δημοσιονομία δὲν φωτίζει τὰς ὁδοὺς τῆς; Τὰ προϊόντα αὐτῆς θὰ ἔχωσι τι ἀσυνάρτητον καὶ δυσαρμονικὸν εἰς προφανῆ τοῦ ὅλου σκοποῦ τῆς ἀμαρτίαν. Ἐνῶ λοιπὸν ἡ κατάταξις τοῦ δημοσίου οἰκονομικοῦ δικαίου κέκληται νὰ σταδιοδρομήσῃ ἀπὸ ἐνότητος

καὶ μελέτης ἐπιστημονικῆς ἰδίας, δὲν ὀκνεῖ καὶ πρὸς τὰς ἀναγκαίας ἐξωθεν συμμαχίας. Ἐὰν μεταξὺ αὐτῶν ὠνομάσθῃ ἤδη ἡ τῆς Δημοσιονομίας ἐπικουρία, πολλαὶ καὶ ἄλλαι προσφέρονται ἐκ τῆς ὅλης χορείας τῶν εἰς τὸν κοινωνικὸν βίον ἀφορωσῶν ἐπιστημῶν.

Καὶ ἐπὶ τοῦ ἰδιωτικοῦ οἰκονομικοῦ δικαίου, τί εἶναι ἡ νομοθετικὴ συγκρότησις αὐτοῦ ἀνευ τοῦ φωτὸς τῆς Πολιτικῆς Οἰκονομίας; φαντάζομαι τὸν νομοθέτην ἐκείνον, ὅστις κανονίζει τὰ θέματα τῆς παραγωγῆς καὶ τῆς διανομῆς τῶν ἐφοδίων τῆς κοινωνικῆς ζωῆς, τὰς διαφόρους λειτουργίας τῆς ἐργασίας, τοῦ κεφαλαίου καὶ τῆς γῆς, ὀλιγορῶν πρὸς τὰς ἐπ' αὐτῶν αἰωνίας τῆς Οἰκονομικῆς ἐπιστήμης ἀρχάς. Ἡ ἐπικουρία αὐτῆς εἶναι ἀναπόφευκτος εἰς τὴν ἁρμονικὴν συγκρότησιν τοῦ ἰδιωτικοῦ οἰκονομικοῦ δικαίου, παρὰ τῆ ὁποία συμβαδίζει σύμμαχος ἰσχυρότατος, ἀπὸ μακρᾶς πείρας δεδοκιμασμένος, τὸ ἀστυκὸν ἐν γένει δίκαιον, ὅπως διὰ τῶν διαδοχικῶν τροποποιήσεών του παρεδόθη τοῦτο εἰς τὴν ἐνεστῶσαν γενεάν.

Ἰδιαιτέρως μάλιστα τὸ ἰδιωτικὸν οἰκονομικὸν δίκαιον εὐρίσκεται εἰς τὴν ἀνάγκην, ἵνα ἐκάστοτε ἀντλή ἐκ τῆς θετικῆς βάσεως τοῦ ἀστυκοῦ δικαίου ἀπὸ τε τῆς πολιτικῆς καὶ τῆς ἐμπορικῆς τούτου ἐπόψεως. Πρόκειται περὶ συνεταιρισμῶν, ὅτινες ποσαύτην ἐπιρροὴν ἀσκοῦσιν ἐν τῇ νεωτάτῃ τῆς οἰκονομικῆς ζωῆς ἀναπτύξει; Μέγα μέρος τῆς ὁδοῦ διέτρεξεν ἤδη τὸ ἀστυκὸν καὶ τὸ ἐμπορικὸν δίκαιον· δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ κατασκευασθῇ νέα ὁδός; ἀρκεῖ νὰ ἐξακολουθήσῃ ἡ ὑπάρχουσα. Πρόκειται περὶ ἰδιοκτησίας καὶ ἐν γένει περὶ συναλλάγματος; Τὸ στάδιον εἶναι ἤδη εὐρὺ ὡς ὁ κόσμος· ἐν τῷ χώρῳ αὐτοῦ δὲν χωρεῖ ἕτερον· δύνανται νὰ τροποποιηθῶσιν αἱ λεπτομέρειαι του· ἡ βᾶσις ὅμως εἶναι αἰωνία.—Ὅπως τὸ ἐμπορικὸν δίκαιον ἀντλεῖ πλείστας προϋποθέσεις αὐτοῦ ἐκ τοῦ ἀστυκοῦ, χωρὶς νὰ ἀποβάλλῃ τὸν χαρακτήρα τοῦ ἰδιαιτέρου δικαίου, τοιοῦτοτρόπως καὶ τὸ ἰδιωτικὸν οἰκονομικὸν δίκαιον δύναται εἰς

ἀμφοτέρω νὰ καταφεύγῃ, χωρὶς νὰ θυσιάσῃ τὴν αὐθυπαρξίαν του.

Ἐπὶ τοῦ ὅλου ἡ κατάταξις καὶ ἡ μελέτη τοῦ οἰκονομικοῦ δικαίου κέκληται οὐ μόνον νὰ ἐξηγήσῃ τὴν ὑπάρχουσαν νομικὴν ἐν ἐκάστῳ τόπῳ ἀνάπτυξιν, ἀλλὰ καὶ νὰ διδάξῃ τὴν ὀρθωτέραν ἐν τῷ μέλλοντι ἀποκατάστασιν. Πρώτη ἀποστολὴ τῆς ἐπιστήμης τοῦ οἰκονομικοῦ δικαίου εἶναι νὰ περισυνάξῃ τὰ διάφορα στοιχεῖα αὐτοῦ, τὰ διασπαρμένα ἐντὸς τῆς μεγάλης τῶν νομοθετημάτων ποικιλίας, νὰ εἰσαγάγῃ τὴν ἁρμονίαν μεταξὺ αὐτῶν, νὰ κατασκευάσῃ τὴν ἐνότητα τῆς ἐπιστημονικῆς διδασκαλίας, ἐκ τῆς ὁποίας δύναται νὰ προέλθῃ ἡ κανονικὴ τοῦ ὅλου βελτίωσις. Ἄφ' ἐνός τὰ συμφέροντα τῆς πολιτείας, ἀφ' ἐτέρου τὰ συμφέροντα τοῦ ἀτόμου, ἀμφοτέρω ὑπὸ τὴν ἐνεστῶσαν οἰκονομικὴν ἐποψίν αὐτῶν, ἰδοὺ τὰ ἀντικείμενα, ἐφ' ὧν ἡ ἐπιστήμη πρόκειται νὰ ἐρωτήσῃ τὸν νομοθέτην καὶ νὰ ἐρωτηθῇ ὑπ' αὐτοῦ.

Πόσον εἶναι πρακτικὴ ἡ ἐπιστημονικὴ αὕτη ἐννοια, μαρτυρεῖ τὸ ἐπικρατοῦν χάος ἐν τῇ οἰκονομικῇ νομοθεσίᾳ. Προεξάρχει εἰς τὴν γνῶσιν ταύτης μᾶλλον ἢ μνήμη ἢ ἡ κρίσις. Ἐντεῦθεν παραφωνίαι εἰς τὴν ψήφισιν τῶν θεσμῶν, παραφωνίαι εἰς τὴν ἐφαρμογὴν αὐτῶν. Ἐνῶ ἐν τῇ κυρίως δικαστικῇ σφαίρᾳ εὐρηνται καὶ δικασταὶ καὶ δικηγόροι, κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον, ἐγκύψαντες εἰς τὴν σπουδὴν πραιτωρικῶν καὶ αὐτοκρατορικῶν διατάξεων, τῶν ὁποίων ἡ μακρὰ ἀρχαιότης εἶναι οὐσιωδῶς ξενικῆ;—διὰ τοὺς οἰκονομικοὺς θεσμοὺς τοῦ νεωτέρου, τοῦ ζῶντος, νομοθέτου ἐπικρατεῖ εἶδος τί ἀδιαφορίας λίαν συγγενὲς πρὸς τὴν ἀγνοίαν. Τί δὲ νὰ εἴπη τις περὶ τῆς ἐν τῇ πολιτικῇ γνῶσεως τῆς οἰκονομικῆς νομοθεσίας, κατόπιν τῶν ἡμερησίων ἀγῶνων, τοὺς ὁποίους ἡ πολιτικὴ ὑπαρξίς ἐπιβάλλει εἰς τοὺς ὀρεγομένους τοιαύτης. Ὑπολείπεται τὸ πρόσωπικὸν τῆς οἰκονομικῆς ὑπηρεσίας, διὰ τῶν συνεχῶν ἀνανεώσεών του, διὰ τοῦ γραφειοκρατικοῦ σταδίου του καὶ διὰ τοῦ

πνεύματος τῆς ἐπιστημονικῆς συνεχείας, εἰς τὸ ὁποῖον ἀδυνατεῖ νὰ ἐγκύψῃ. Περὶ τῶν ἐργατῶν τῆς καθόλου βιομηχανίας οὐδεὶς λόγος· νομοθετοῦνται αἱ τύχαι αὐτῶν, κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον, ἐν ἀγνοίᾳ των. Οὔτε ἐρωτῶνται οὔτοι, οὔτε ἐρωτώμενοι δύνανται νὰ ρίψωσι τὸ ἀνῆκον εἰς τὰ καθ' ἕκαστα θέματα φῶς.—Τὸ ὅλον εἶναι κατειλημμένον ὑπὸ τῶν ὀνύχων τοῦ ἐμπειρισμοῦ καὶ ζητεῖ πανταχόθεν τὸ ἄροτρον τῆς ἐπιστήμης.

Πρὸς τοιαύτας ἀνάγκας ἀποβλέπει ἡ κατάταξις τοῦ οἰκονομικοῦ δικαίου ἐν τῇ σφαίρᾳ τῶν λοιπῶν τῆς νομικῆς κλάδων. Ἄρκει νὰ ἀποβλέψῃ τις εἰς τὸν οἰκονομικὸν τοῦ ἔθνους ὀρίζοντα, ἵνα κρίνῃ καὶ περὶ τοῦ κατεπείγοντος καὶ περὶ τῆς ἐκτάσεως τοῦ προκειμένου σκοποῦ.

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΦΟΡΟΛΟΓΙΑ ΕΝ ΑΓΓΛΙΑ.

Ἐν τῇ Καταστατικῇ τοῦ Λονδίνου Ἑταιρίᾳ ἀνεγνώσθη ἐσχάτως ὑπὸ τοῦ λοχαγοῦ P. G. Craigie ἐκτενῆς καὶ ἀξία λόγου πραγματεία περὶ τῆς δημοτικῆς ἐν Ἀγγλίᾳ φορολογίας. Τὸ κυριώτερον θέμα τῆς τε διατριβῆς καὶ τῆς μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν αὐτῆς γενομένης ἐν τῇ ἑταιρίᾳ συζητήσεως ἦτο· ἡ ἀνάγκη συστηματικωτέρας τινος καὶ μεθοδικωτέρας διεύθεσέως τοῦ πολυπλόκου ὀργανισμοῦ τοῦ σπουδαίου τούτου κλάδου τῆς οἰκονομικῆς τοῦ τόπου ὑπηρεσίας, καὶ τῆς ἀκριβεστερας συγκεντρώσεως τῶν ἀριθμητικῶν αὐτῆς πορισμάτων.

Ἐν τῇ Ἀγγλίᾳ, ὅπου βασιλεύει καὶ εὐδοκίμαϊ, χάριν τῶν ἰδιαζόντων τῆς ἐκεῖ κοινωνίας χαρακτηριστικῶν, τὸ σύστημα τῆς διοικητικῆς ἀποκεντρώσεως, οἱ δημοτικοὶ φόροι ἀντιπροσωπεύουσιν ὑπέρογκον ποσόν, ὑπερβαίνον τὸ

ἡμισυ τοῦ δημοσίου προϋπολογισμοῦ. Ἄλλ' ἡ ποικιλία, ἡ ἀνωμαλία, ἐστὶν δ' ὅτε καὶ ἡ ἔλλειψις νομοθετικοῦ κύρους κατὰ τὰς ἐπιβαλλομένας ὑπὸ τῶν δημοτικῶν ἀρχῶν πληρωμᾶς, προκαλοῦσιν ἐνίοτε τῶν φορολογουμένων τὰ παράπονα, καὶ δικαιοῦσι τοὺς κατακρίνοντας τὴν ὑπερβολὴν τοῦ ἀποκεντρωτικοῦ συστήματος. Τούτου ἕνεκα πρὸς τακτοποίησιν καὶ ἀπλοποίησιν τῆς τοιαύτης φορολογίας πολλαὶ πρό τινων ἐτῶν γίνονται ἐνέργειαι καὶ ἀπόπειραι ἐντός τε τοῦ νομοθετικοῦ σώματος καὶ ἐκτός αὐτοῦ· ἐν τῇ σειρᾷ δ' αὐτῶν δύναται νὰ καταταχθῇ καὶ ἡ περὶ τῆς ὀλογοῦς διατριβῆς, ἐν ἣ ὁ συγγραφεὺς συνέλεξε καὶ συνεχώνευσε πλείστας περὶ δημοτικῶν προσόδων καὶ ἐξόδων πληροφορίας, ἐξ ὧν σταχυολογοῦμεν ἀριθμοὺς τινάς, χάριν τῶν ἀναγνωστῶν τῆς Οἰκονομικῆς Ἐπιθεωρήσεως.

Ἀνεξαρτήτως τῆς προμνησθείσης διευθύνσεως τοῦ διοικητικοῦ πνεύματος ἐν τῷ κατ' ἐξοχὴν ἀποκεντρωτικῷ τῆς Εὐρώπης Κράτει, ἐνδιαφέρουσα εἶναι ἡ ἐξέτασις τῆς πραγματικῆς ἐν αὐτῷ ἀναπτύξεως τῆς δημοτικῆς φορολογίας. Ὅθεν χάριν εἰς τὰς πληροφορίες τοῦ προμνησθέντος συγγραφέως, οἱ ἐπόμενοι ἀριθμοὶ εἶναι ἱκανῶς ἐκφραστικοί. Τὸ σύνολον τῶν ὑπὸ τῶν διαφόρων ἐν Ἀγγλίᾳ κοινοτήτων ἐνεργηθειῶν δαπανῶν ἀνῆλθε, κατὰ τὸ ἔτος 1874—1875, εἰς τὸ ποσόν 41,877,000 λιρ. στερλ. Κατὰ τὴν χρῆσιν προῦ ἔτους 1867—1868 ἀνῆρχοντο οὔτοι εἰς 30,237,000 λιρ. στερλ. Ὡστε ἐντός τῆς ἑπταετίας ταύτης ἠύξησαν τὰ δημοτικὰ ἐξόδα κατὰ 11,640 λιρ. στερ. Ἡ αὔξησης αὕτη διανέμεται κυρίως μεταξὺ τῶν κεφαλαίων τῆς δημοτικῆς ἐκπαιδεύσεως, τῶν δημοτικῶν ἔργων, καὶ τῶν τόκων ἐπὶ τῶν συνομολογηθέντων κατὰ τὴν περίοδον ταύτην δημοτικῶν δανείων.

Ἴδου πῶς μεταξὺ τῶν διαφόρων τῆς δημοτικῆς διοικήσεως ἀρχῶν διανέμονται αἱ κατὰ τὸ 1874—75 δαπάναι.

Ἄρχαι	λ. στ.	Ἄρχαι	λ. στ.
ἐπὶ τῶν πενήτων	8,585,000	ἐπὶ τῶν ὁδῶν	2,192,000
τῆς ἐξοχῆς	2,954,000	τῶν λιμένων κττ.	3,797,000
τῶν πόλεων	14,663,000	τῶν σχολείων	2,276,000
τῆς πρωτεύουσας	6,330,000	ποικίλαι	1,090,000
ὅλον 41,877,000 λ. στ.			

Ὁ ἀριθμὸς τῶν τοπικῶν ἐν Ἀγγλίᾳ ἀρχῶν, τῶν ἐκτελουσῶν τὴν δημοτικὴν ἐν γένει ὑπηρεσίαν, ἀνεξαρτήτως ἀπ' ἀλλήλων, ὑπολογίζεται εἰς 12,336. Τὸ ἀποτελοῦν αὐτὰς προσωπικὸν δὲν εἶναι ἀκριβῶς γνωστόν. Ἐν τούτοις κατὰ τὴν τελευταίαν ἀπογραφὴν κατεγράφησαν 51,438 ἄτομα ὡς ὑπάλληλοι τῆς δημοτικῆς διοικήσεως, ἢ μισθοδοσία τῶν ὁποίων κατὰ τὸν κ. Craigmiles ἀναβιβάζεται εἰς 24 ἑκατομ. λ. στ. Ὅσον ἀφορᾷ ἰδιαιτέρως τὸν εἰς περίθαλψιν τῶν πενήτων μοναδικὸν ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ ἀρχαῖον θεσμόν, τὸν ἔχοντα τὰ δευτερεῖα μεταξὺ τῶν διαφόρων τοῦ ἀνωτέρω πίνακος δημοτικῶν δαπανῶν, ἀποτελεῖ οὗτος τὸ μεγαλύτερον ἐκάστης κοινότητος βᾶρος, ἐπιβαλλόμενον ἐπὶ τῶν ὀπωσδέποτε εὐπορούντων, εἰς συντήρησιν τῶν ἀπόρων, καὶ λειτουργοῦν διὰ 650 περίπου τακτικῶς ὀργανισμένων Ἐφορειῶν. Ὁλόκληρον στρατεῖαν ὑπαλλήλων ἔχουσι αὐταὶ ὑπὸ τὰς ὁδηγίας τῶν, ἀριθμουμένην κατ' ὅλην τὴν Ἀγγλίαν εἰς 18,549 ἄτομα, διὰ τῶν ὁποίων χορηγεῖται ἢ βοήθεια εἰς τοὺς ἐνδεεῖς, ὑπολογιζομένους κατὰ μέσον ὄρον εἰς 700,000.

Ἐν γένει αἱ ἐκτεθεῖσαι δημοτικαὶ ἀρχαὶ διαχειρίζονται τὰ ἐν τῷ πίνακι σημειωθέντα ἐκάστη κεφάλαια, διὰ ποικιλίας σκοπῶν, κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον, εὐρείας. — Τοιούτοτρόπως αἱ ἐπὶ τῶν πενήτων ἀρχαὶ δὲν περιορίζονται αὐστηρῶς εἰς τὸ θέμα τῶν πενήτων, διαχειρισάμεναι τὰς 8,585,000 λίρ. στερ. ὡς ἐξῆς: εἰς περίθαλψιν πενήτων 6,681,000 λ. στ., εἰς συντήρησιν φρενοκομείων 859,000, εἰς δημοτικὴν ἐκπαίδευσιν 34,000, εἰς δημόσια ἔργα, το-

πικὰς βελτιώσεις καὶ ἐξοδα ὑγιεινῆς 82,000, εἰς ἕτερα ἀντικείμενα 662,000, καὶ εἰς τόκους καὶ χρεωλύσια 267,000.

Αἱ τῆς ἐξοχῆς ἀρχαὶ διέθεσαν τὸ ἀνήκον αὐταῖς κεφάλαιον τῶν 2,954,000 λ. στ. ὡς ἐξῆς: εἰς συντήρησιν φρενοκομείων 553,000 λ. στ., εἰς ἀστυνομίαν καὶ περιστολὴν ἐγκληματιῶν 1,697,000, εἰς συγκοινωνίαν, ὁδοὺς, γεφύρας, ἀγορὰς καὶ λιμένας 58,000, εἰς διάφορα ἀντικείμενα 235,000, εἰς τόκους καὶ χρεωλύσια 414,000.

Αἱ τῶν πόλεων ἀρχαὶ διέθεσαν τὸ πρὸς αὐτὰς ὑπολογιζόμενον ποσὸν τῶν 14,663,000 λ. στ. ὡς ἐξῆς: εἰς συντήρησιν φρενοκομείων 17,000 λ. στ., εἰς ἀστυνομίαν καὶ περιστολὴν ἐγκληματιῶν 822,000, εἰς συγκοινωνίαν, ὁδοὺς, γεφύρας, ἀγορὰς καὶ λιμένας 1,727,000, εἰς δημόσια ἔργα, τοπικὰς βελτιώσεις καὶ ἐξοδα ὑγιεινῆς 6,740,000, εἰς διάφορα ἀντικείμενα 1,697,000, εἰς τόκους καὶ χρεωλύσια 3,650,000.

Αἱ τοῦ Λονδίνου ἀρχαὶ διέθεσαν τὸ ἐκ τοῦ ἀνωτέρω πίνακος ἀνήκον αὐταῖς ποσὸν 6,330,000 λ. στ. ὡς ἐξῆς: εἰς συντήρησιν φρενοκομείων 8,000 λ. στ., εἰς δημοτικὴν ἐκπαίδευσιν 6,000, εἰς ἀστυνομίαν καὶ περιστολὴν ἐγκληματιῶν 1,220,000, εἰς συγκοινωνίαν, ὁδοὺς, γεφύρας, ἀγορὰς καὶ λιμένας 1,124,000, εἰς δημόσια ἔργα, τοπικὰς βελτιώσεις καὶ ἐξοδα ὑγιεινῆς 2,018,000, εἰς διάφορα ἀντικείμενα 411,000, εἰς τόκους καὶ χρεωλύσια 1,533,000.

Αἱ ἐπὶ τῶν ὁδῶν ἀρχαὶ διέθεσαν τὸ ἀνήκον αὐταῖς κεφάλαιον τῶν 2,192,000 λ. στ. κατὰ 1,990,000 εἰς συγκοινωνίαν, ὁδοὺς, γεφύρας, ἀγορὰς καὶ λιμένας, καὶ κατὰ 202,000 εἰς τόκους καὶ χρεωλύσια.

Αἱ ἐπὶ τῶν λιμένων κλπ. ἀρχαὶ διένειμον τὸ ποσὸν τῶν ἐκ 3,797,000 λ. στ. δαπανῶν τῶν κατὰ 1,708,000 εἰς τὴν συγκοινωνίαν, ὁδοὺς, γεφύρας, ἀγορὰς, λιμένας, καὶ κατὰ 2,089,000 εἰς τόκους καὶ χρεωλύσια.

Αἱ ἐπὶ τῶν σχολείων ἀρχαὶ διένειμον τὸ ἐαυτῶν κεφάλαιον

λαιον τῶν 2,276,000 λ. στ., κατὰ 2,159,000 εἰς τὴν δημοτικὴν ἐκπαίδευσιν καὶ κατὰ τὸ 117,000 εἰς τόκους καὶ χρεωλύσια.

Τέλος αἱ ὑπόλοιποι διάφοροι δημοτικαὶ ἀρχαὶ διέθεσαν τὸ κεφάλαιον τῶν ὀλιγῶν δαπανῶν τῶν 1,090,000 λ. στ. κατὰ 65,000 εἰς τὴν συγκοινωνίαν, ὁδοὺς, γεφύρας, ἀγορὰς, λιμένας, κατὰ 755,000 εἰς δημόσια ἔργα, τοπικὰς βελτιώσεις καὶ ἐξοδα ὑγιεινῆς, καὶ κατὰ 270,000 εἰς τόκους καὶ χρεωλύσια.

Καθόλου εἰπεῖν, ἐὰν τὰ διάφορα δαπανήματα, τὰ ὁποῖα περιλαμβάνουσιν οἱ προμνησθέντες κλάδοι τῆς δημοτικῆς διοικήσεως, κατατάξωμεν εἰς γενικὰς κατηγορίας, ἴδου πῶς ἐκ τῆς ἐπόψεως ταύτης κλιμακῶδ' ἀναπτύσσονται αἱ ὑπὸ ἐξέτασιν δημοτικαὶ τῆς Ἀγγλίας δαπάναι κατὰ τὸ ἔτος 1874—75.

	λίρ. στ.	Ἀναλογία ἐπὶ τοῦ ὅλου.
Α'.—Εἰς δημόσια ἔργα, τοπικὰς βελτιώσεις καὶ ἐξοδα ὑγιεινῆς.	9,595,000	22,9 ο)ο
Β'.—Εἰς τόκους καὶ χρεωλύσια.	8,539,000	20,4 ο)ο
Γ'.—Εἰς περίθαλψιν πενήτων . .	6,684,000	16,0 ο)ο
Δ'.—Εἰς συγκοινωνίαν, ὁδοὺς, γεφύρας, ἀγορὰς, λιμένας . . .	6,672,000	16,0 ο)ο
Ε'.—Εἰς ἀστυνομίαν καὶ περιτολὴν ἐγκληματιῶν	3,749,000	9,0 ο)ο
ΣΤ'.—Εἰς διάφορα ἀντικείμενα . .	3,005,000	7,4 ο)ο
Ζ'.—Εἰς δημοτικὴν ἐκπαίδευσιν . .	2,199,000	5,2 ο)ο
Η'.—Εἰς συντήρησιν φρενοκομείων.	1,437,000	3,4 ο)ο
ὅλον	41,877,000	100

Τὰ βάρη ταῦτα τῆς δημοτικῆς διοικήσεως διαποικίλλονται, ἀπὸ τῆς μεγαλειτέρας φορολογικῆς ἀνισότητος, μεταξύ τῶν διαφόρων κοινοτήτων. Αἱ ἀναλογίαι διαφέρουσι κατὰ τόπους, καὶ ἐν τῇ ἐξοχῇ καὶ ἐν ταῖς πόλεσι καὶ ἐν ταῖς μεγαλοπόλεσι. Τοιοῦτοτρόπως ἐπὶ ἐκάστου κατοί-

κου ἡ δημοτικὴ φορολογία ἀντιστοιχεῖ εἰς 2 λίρ. στ. 15 πέν. 9 δην. ἐν Λονδίῳ, εἰς 3 λ. στ. 7 δην. ἐν Λιβερπούλῃ, εἰς 5 λ. στ. 4 πέν. ἐν Μαγχεστρία, εἰς 1 λ. στ. 14 πέν. 5 δην. ἐν Βερμιγγάμῃ, καὶ εἰς 3 λ. στ. 15 πέν. 3 δην. ἐν Leeds. Ἴδου πῶς μεταξύ τῶν μεγαλοπόλεων τούτων διανέμονται ἐν γένει τὰ σχετικὰ πορίσματα:

Μεγαλοπόλεις.	Πληθυσμὸς τοῦ 1871.	Φορολογούμενον κεφάλαιον τῶ 1875.	Δημοτικαὶ δαπάναι.	Δημοτικὰ χρέη.
Λονδίον	3,254,000	21,088,000	9,071,000	22,688,000
Λιβερπούλη	493,000	2,940,000	1,494,000	4,455,000
Μαγχεστρία	354,000	1,972,000	1,826,000	4,648,000
Βερμιγγάμη	344,000	1,284,000	592,000	1,067,000
Leeds	259,000	919,000	975,000	3,456,000
ὅλον	4,701,000	28,203,000	13,958,000	36,314,000

Ἐὰν συγκρίνωμεν τὰς δημοτικὰς δαπάνας τῶν 5 τούτων μεγαλοπόλεων πρὸς τὸ προσημειωθὲν σύνολον τῶν σχετικῶν δαπανῶν τῆς ὅλης ἐπικρατείας, παρατηροῦμεν ὅτι ἐνῶ ὁ πληθυσμὸς τῶν πόλεων τούτων ἀποτελεῖ τὸ ἕβδομον περίπου τοῦ ὅλου Ἀγγλικοῦ, αἱ δημοτικαὶ ἐν αὐταῖς δαπάναι ἀποτελοῦσι τὸ τρίτον τῶν τῆς ὅλης ἐπικρατείας. Ἐκ τῆς ἐπόψεως δὲ τῶν δημοτικῶν χρεῶν, ἐνῶ ταῦτα καθ' ὅλην τὴν Ἀγγλίαν ὑπολογίζονται ὑπὸ τοῦ Κ. Craige εἰς 94,104,000 λ. στ., μόναι αἱ ἐχτελεῖσαι 5 μεγαλοπόλεις, εἶναι ἐπιβεβαρυμένα ἐν τῷ ἀνωτέρῳ πίνακι διὰ 36,314,000, δηλαδὴ ὑπὲρ τὸ τρίτον.

Δ. Β.

ΠΕΡΙ ΑΡΓΥΡΟΥ.

Ὁ πανικὸς φόβος, ὅστις πρὸ ὀλίγων ἐτῶν εἶχε καταλάβει τὴν νομισματικὴν τῆς Εὐρώπης ἀγορὰν, ὡς ἐκ τῆς

πληθώρας τοῦ ἀργύρου, ἤρχισεν ἀπὸ τινος νὰ τροποποιῆται. Ἐν ᾧ χρόνῳ ἡ ὑποτίμησις τοῦ ἀργύρου ἔτρεχεν ὀρμητικῶς ἐν Εὐρώπῃ καὶ ἀπὸ ἐπισήμων ἐρευνῶν ἀνεζητοῦντο τὰ αἷτια, δὲν ἔλειψαν καὶ εὐνοϊκαὶ πρὸς αὐτὴν φωναί. Γνωστὴ εἶναι ἡ διαίρεσις τῶν νομισματικῶν οἰκονομολόγων εἰς μονομεταλλιστὰς (χρυσὸς) καὶ διμεταλλιστὰς (χρυσὸς καὶ ἄργυρος). Ἐὰν ἡ θεωρητικὴ νίκη ἔκλινε πρὸς τοὺς πρῶτους, οἱ δεῦτεροι δὲν ἔδειξαν ὀλιγωτέραν εἰς τὰς ιδέαις των ἐπιμονήν. Οἱ πρῶτοι ἐπεκράτησαν ἐν Γερμανίᾳ καὶ ἀπὸ μακροῦ χρόνου κυριαρχοῦσιν ἐν Ἀγγλίᾳ. Οἱ δεῦτεροι ἀμύνονται ὀπισθεν τῆς Λατινικῆς λεγομένης Ἐνώσεως. Δι' αὐτοὺς ὁ τελευταῖος κατακλυσμὸς τοῦ ἀργύρου ἔχει τι κοινὸν πρὸς τὸν τοῦ Δευκαλίωνος. Καὶ τοπικὸς δηλαδὴ εἶναι καὶ εἰς ταχεῖαν ἀποξήρανσιν ὑποκαίμενος.

Ἀνεξαρπήτως τοῦ ζητήματος περὶ τοῦ κενιαίου τοῦ νομισματος, κατὰ τὸ ὅποιον πᾶν δυσχερῶς οἱ διμεταλλιστὰς θὰ κατορθώσωσι τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ ρεύματος τῆς καθαρᾶς ἐπιστήμης εἰς τὴν πολλαχοῦ διαρραγεῖσαν ὁδὸν τοῦ νομισματικοῦ ἐμπειρισμοῦ, καὶ ὡς ὕλη ἐμπορικὴ θεωρούμενος ὁ ἄργυρος, διὰ τὴν ὅπως δὴποτε σημαντικότητά τῆς ἀξίας αὐτοῦ, μεταλαμβάνει ἰδιαιτέρου διαφέροντος ἀπὸ τῶν ἐκάστοτε νεωτέρων πληροφοριῶν. Χάρις εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν ἐξωτερικῶν τῆς Ἀγγλίας, τὸ ὅποιον κατὰ Σεπτέμβριον 1876 ἐπέβαλεν εἰς τοὺς ἀπανταχοῦ προξενικοὺς ὑπαλλήλους τοῦ τό καθήκον νὰ ἐρευνήσωσι τὰ περὶ ἀργύρου ἐκ τοῖς ἄλλοις ἔθνεσι ἰσχύοντα, συνεκεντρώθησαν ἐπ' ἐσχάτων ἐν τῇ οἰκονομικῇ δημοσιογραφίᾳ αἱ ἐπόμεναι πληροφορίες. Κατὰ τὸν Economist ἡ ἐν τοῖς ἀργυρείοις τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς ἐπίτασις τῆς παραγωγῆς εἶχε προξενήσει δεινὰς ἀνησυχίας εἰς τοὺς ὁπαδοὺς τῆς ἀργυρᾶς νομισματοποιίας. Ἐν τούτοις ἐνῶ ἀπὸ τῶν προτέρων δεδομένων ὑπελογίζετο εἰς 9,000,000 λίρ. στερλ. ἡ κατὰ τὸ 1876 παραγωγὴ τῶν ἀργυρείων τούτων, κατὰ τοὺς μᾶλλον ἐξογκωμένους ὑπολογισμοὺς τῶν K. K. Wells

καὶ Fargo, ἀνέβη μόνον εἰς 8,300,000 λίρ. στερλ., κατὰ δὲ τοὺς βασιμωτέρους τοῦ K. Linderman, διευθυντοῦ τοῦ νομισματοκοπέου τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν, εἶναι ἔτι μικρότερα, ἀνερχομένη εἰς 7,700,000 λίρ. στερλ., χωρὶς νὰ λείψῃ καὶ μετριώτερος ἔτι ὑπολογισμὸς, ἄξιος πολλῆς ὑπολήψεως, ὅστις ἀναβιβάζει τὴν ὅλην εἰς ἄργυρον παραγωγὴν τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν εἰς 5,600,000 λ. στερλ.

Βεβαίως μεταξὺ τῶν διαφόρων τούτων ὑπολογισμῶν ἐλλεῖπει ἡ ποθητὴ ἁρμονία. Ἀλλὰ μέσος τις ὁρος δύναται νὰ θεωρηθῇ ἱκανῶς ἐνδεικτικὸς. Ὡστε ἀπὸ 7,200,000 λίρ. στερλ. μέχρι τοῦ ἐκφοβιστικοῦ κατ' ἀρχὰς ἀριθμοῦ τῶν 9,000,000 ὑπάρχει λίαν ἐνθαρρυντικὴ ἀπόδοσις ἐλάττωσις δὲ κατὰ τὴν εἶναι ἐπὶ παντὸς θέματος σημερινῆ. Τὸ ἀκριβὲς εἶναι ὅτι μεταξὺ τῆς ἐν ταῖς Ἠνωμέναις Πολιτεῖαις εἰς ἄργυρον εἰσαγωγῆς καὶ ἐξαγωγῆς τὰ περισσεύματα τῆς τελευταίας ἠκολούθησαν, κατὰ τὴν τελευταίαν τετραετίαν, τὴν ἐξῆς πρόοδον εἰς ἐλάττωσιν:

Ἔτος	Δολλάρια	Ἔτος	Δολλάρια
1873	26,953,869	1875	17,447,241
1874	23,636,216	1876	17,386,508

Ἀπὸ τοῦ 1869 δὲν ἀπαντᾶται τοσαύτη ἐλάττωσις εἰς τὴν ἐκ τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν ἐξαγωγὴν τοῦ ἀργύρου ὅση ἐν ἔτει 1876. Ἀνάλογος εἶναι ἡ ἐκ τῶν αὐτῶν Πολιτειῶν εἰς τὴν Ἀγγλίαν εἰσαγωγὴ τοῦ ἀργύρου, διότι ἀπὸ 3,476,622 λίρ. στερλ. τῷ 1874 κατέβη αὕτη εἰς 3,184,227 τῷ 1875 καὶ 2,637,224 τῷ 1876. Ἡ σχετικὴ λοιπὸν τοῦ ἀργύρου προσφορὰ εἰσέρχεται εἰς μᾶλλον καθησυχαστικὴν τῶν πνευμάτων ὁδόν.

Δὲν πρέπει ἐντεῦθεν νὰ συλλάβῃ τις ἀνάλογον ιδέαν περὶ ἐκπτώσεως τῆς ἀπανταχοῦ ἀργυρο-παραγωγῆς. Τὰ μὲν ἀργυρεῖα τῆς μεσημβρινῆς Ἀμερικῆς διατηροῦσι τὴν αὐτὴν δύναμιν, τὰ δὲ ἐν Νεβάδα γονιμώτατα δὲν δεικνύουσιν ἔτι τάσεις ἐνδυσαστικᾶς. Εἰς τὸ ἐκείθεν ἰσχυρὸν τοῦ ἀργύρου ρεῦμα πρέπει νὰ προστεθῇ καὶ τὸ κολοσσαῖον παρὰ

τῆ Γερμανικῆ Κυβερνήσει ἀργυροῦν ἀποταμίευμα, τὸ ὁποῖον ὁ ἐν Βρέμνη πρόξενος τῆς Ἀγγλίας ὑπελόγιζε κατὰ Ἰούνιον 1876 εἰς 20,123,000 λιρ. στερλ., χωρὶς νὰ λησμονηθῶσι ἕτερα 9,883,000, τὰ ὅποια ἡ Ἀγγλία εἰσήγαγεν ἐκ Γερμανίας ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου 1873 μέχρι 1 Ἰουλίου 1876, παραλειπομένων τῶν ἄλλων μέχρι τοῦδε πρὸς ἄλλα ἔθνη διευθύνσεων τῶν ὑπὸ τῆς Γερμανίας ἀπορριπτομένων ἀργυρῶν αὐτῆς νομισμάτων. Ὑπὸ τινα ἔποψιν εἰς τὸ γενικὸν φαινόμενον τῆς ἐν Εὐρώπῃ πτώσεως τοῦ ἀργύρου συντρέχει καὶ ὁ περιορισμὸς τῆς ἐν τῇ Λατινικῇ Ἐνώσει νομισματοποιίας του. Ὁ κύκλος αὐτῆς ὁσημέραι σμικρύνεται, περιωρίσθη δὲ, κατὰ τὸ ἐνεστῶς ἔτος, εἰς τὸ ποσὸν 2,232,000 λ. στ. τὸ ὅποιον ὑπάρχουσι πιθανότητες ὅτι οὔτε καν θέλει φθάσει ἡ ἀργυρᾶ νομισματοποιήσις ἐν τὸς τῶν ἀποτελούντων τὴν Ἐνωσιν ἔθνῶν.

Οὕτως ἔχουσι περίπου αἱ κατὰ τὴν προσφορὰν τοῦ ἀργύρου σύγχρονοι περιστάσεις. Ὑπολείπεται ἡ ἐξέτασις τῶν συμβαινόντων κατὰ τὴν ἀπορροφητικὴν τοῦ ἀργύρου ἀγορὰν. Ἐννοῶ τὴν εὐρείαν Ἀνατολήν. Ἐνῶ κατὰ τὴν τριετίαν ἀπὸ 1 Ἀπριλίου 1873 μέχρι 1 Ἀπριλίου 1876 ἡ Ἀγγλία ἀπέστειλεν εἰς τὴν Ἰνδικήν, κατὰ μέσον ὄρον ἐνιαυσίως, 4,100,000 λ. στ. ἀφ' ἑτέρου μόνον ἀπὸ τῆς 1 Ἰουλίου 1876 μέχρι τῆς 1 Ἰουνίου 1877 ἀπέστειλε 10,573,000 λ. στ. Ποιουτοτρόπως ὁ διωκόμενος Γερμανικὸς ἀργυρὸς εὕρισκει διέξοδόν πρὸς τὴν μεμακρυσμένην Ἀνατολήν, ἵνα προστεθῇ εἰς τὸ ἄπειρον ταύτης ἀργυροῦν ἀποταμίευμα. Κατὰ πόσον ἡ προσθήκη αὕτη διετάραξε τὰς ἐν τῇ Ἰνδικῇ τιμὰς, εἶναι ζήτημα ἐξαρτώμενον ἐκ τῆς ἀναλογίας αὐτῆς πρὸς τὴν ὅλην ἐκεῖ ἐθνικὴν οἰκονομίαν.

Κατὰ τὰς μελέτας τῆς Ἰνδικῆς Κυβερνήσεως ὁ ἐκ τῆς Εὐρώπης ἐπίδραμὸν ἀργυρὸς οὐδαμῶς διετάραξε τὴν νομισματικὴν τῆς χώρας ἁρμονίαν. Μετὰ ἐνδελεχῆ ἔρευναν τῶν χονδρικῶν τιμῶν τῶν κυριωτέρων τῆς Ἰνδικῆς ἀγορᾶς ἐμπορευμάτων, ἀπὸ τοῦ Ἰανουαρίου 1873 μέχρι

τοῦ Φεβρουαρίου 1877, προέκυψεν ὅτι αἱ κατὰ τὰ τέλη τῆς χρονικῆς ταύτης περιόδου τιμαὶ τῶν εἰσαγομένων εἰδῶν ὑπῆρξαν ἐν γένει μικρότεραι, ἐνῶ κατὰ τὰς ἀρχὰς αὐτῆς μέγας ἀριθμὸς ἐξαγομένων προϊόντων (ὄρύζιον, μέταξα, αἶτος κλπ.) διετέλουν εἰς σημαντικὴν ὑπερτίμησιν ἀπὸ φυσιολογικῶν βεβαίως τῆς ἐμπορίας καὶ οὐχὶ ἰδιαιτέρων τοῦ νομίσματος λόγων. Ἐκ τοῦ ἀντιστρόφου τούτου ρεύματος τῶν Ἰνδικῶν τιμῶν προκύπτει, ὅτι ἐὰν, κατόπιν τῆς ἐξωθεν ἀργυρᾶς ἐπιδρομῆς, προσεφέρετο ἐν τῇ Ἰνδικῇ ὁ ἀργυρὸς εἰς ἐπαισθητὴν ὑπερβολὴν, αἱ κατὰ τὰ τέλη τῆς περιόδου πρόκειται χρονικῆς περιόδου τιμαὶ θὰ ἦσαν οὐχὶ μικρότεραι ἀλλὰ μεγαλείτεραι. Ἐπομένως ἡ ἐν ἐνεργείᾳ δύναμις τοῦ νομισματικοῦ δοχείου τῆς Ἀνατολικῆς ἐμπορίας πολλῶν ἔτι ἀπέχει τῆς στεφάνης αὐτοῦ. Ἴδου κατὰ τοῦτο καὶ ἡ γλῶσσα τῆς Ἰνδικῆς ἀπὸ τοῦ 1873—

76 ἐξαγωγῆς καὶ εἰσαγωγῆς, εἰς λ. στ.

Ἐξαγωγή	32,280,000	34,090,000	35,900,000	37,930,000
Εἰσαγωγή	20,110,000	22,230,000	22,640,000	22,520,000
Πλεόνασμα				
ἐξαγωγῆς	12,170,000	11,860,000	13,260,000	15,410,000

Ἡ Ἰνδικὴ λοιπὸν ἐξαγωγὴ ὁσημέραι ἐπιτείνεται. Ἐὰν βεβαίως τὸ φαινόμενον τοῦτο δὲν εἶναι ἄσχετον πρὸς τὴν μετανάστευσιν τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ ἀργύρου, ἀποδεικνύεται ἐντεῦθεν ἡ ἰσχὺς τοῦ φυσικοῦ νόμου, καθ' ὃν ἐπὶ τέλους ἐπέρχεται ἡ ἐμπορικὴ ἰσορροπία καὶ ὑπηρετεῖται ἡ γενικὴ τῆς ἀνθρωπότητος προαγωγή.

ΓΕΩΡΓΙΚΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ.

Βεβαίως ἡ γεωργία ἀποτελεῖ τὸν μᾶλλον δυσκίνητον κλάδον τῆς καθολικῆς βιομηχανίας. Καὶ αἱ μεταρρυθμί-

σεις βραδύτερον κατ' αὐτὴν εἰσάγονται καὶ ἡ ἔκτασις τῆς συνεχοῦς ἐπαναλήψεως τῶν αὐτῶν ἔργων εὐρίσκει ἐν τῇ γεωργίᾳ φυσικὰ ἐμπόδια εἰς τὴν ἀλληλουχίαν τοῦ χρόνου καὶ τὸ ἀκαμπτον τῆς ἀποστάσεως. Παραλείπω τὴν κοινωνικὴν ἀνάπτυξιν τῶν ἀγροτικῶν κοινοτήτων, ἧτις ἔρχεται κατόπιν τῆς τῶν βιομηχανικῶν καὶ μάλιστα τῆς τῶν ἐμπορικῶν, καθὼς καὶ τὴν ὅλην σύνταξιν τῶν γεωργοποιημένων πληθυσμῶν, ἐκ τῆς ὁποίας κατὰ μακρὰ χρονικὰ διαστήματα ἐπέρχεται, ἀπὸ σταθμοῦ εἰς σταθμὸν, ἡ τροποποιήσις καὶ ἡ μεταβολὴ τῶν προηγουμένων ἀρχαϊκῶν ὄρων.

Ἄλλ' ἐντεῦθεν ὅσον μείζων ἢ πρὸς τὴν στασιμότητα τάσις, ὅσον ἀναγκαιότερα ἢ ἀντίδρασις, κατὰ τῆς βαρείας ἐπιρροῆς αὐτῆς. Ἐν ἐκάστη κοινωνίᾳ ὑπάρχουσι πάντοτε δυνάμεις ἀτομικαί διεσπαρμέναι, βλέπουσαι μακρότερον τῶν συνήθως ἀπαντωμένων. Τὸ παρατηρεῖ τις ἐν πάσῃ κοινότητι, ἐν παντί δήμῳ, ἐν πάσῃ ἐπαρχίᾳ. Ἐὰν αἱ δυνάμεις αὗται συνεταιρίζοντο, οὐδ' ἀπετελεῖτο ἐξ αὐτῶν ἰσχυρότατος μοχλὸς πρὸς ἀνασθήκωσιν τοῦ στασίμου παρόντος εἰς προοδευτικώτερον μέλλον. Μεταξὺ ὄλων τῶν σχεδίων τῆς γεωργικῆς τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ ἀναπτύξεως, τὸ συνεταιριστικὸν, ἀπὸ τοιούτων δυνάμεων, πρέπει νὰ θεωρηθῆ ὡς τὸ πρακτικώτερον. Δὲν ἀρκεῖ ἀπλῶς γεωργοχρηματιστικὴ ἐταιρία· ἀπαιτεῖται ἡ ἔνωσις τῆς ἐξοχῆς καὶ τοῦ ἄστεως, ἐκ τῆς ἐννοίας τῆς προσωπικῆς ἐπιρροῆς καὶ τῆς ἀτομικῆς πείρας ἀφ' ἑνός, τῆς εὐστροφίας τῶν κεφαλαίων καὶ τῆς ἐπιστήμης τῶν καθόλου γεωργικῶν προόδων ἀφ' ἑτέρου.

ὑποθέτω τὸν ὀργανισμὸν τοιαύτης συνεταιριστικῆς δυνάμεως· καὶ ὅτι διὰ τῶν ἀγώνων αὐτοῦ πρόκειται βαθμηδὸν νὰ εἰσαχθῆ ἐν τῷ τόπῳ τὸ εἰς τὰς ἀνάγκας αὐτοῦ, κατὰ τὰς φυσικὰς τοῦ ἐδάφους καὶ τοῦ κλίματος δεξιότητας, προσῆκον γεωργικὸν σύστημα, ἀπὸ τῆς διδασκαλίας μέχρι τῆς βιομηχανικῆς ἐφαρμογῆς. Τὸ κεφάλαιον τοῦ συνεται-

ριστικοῦ τούτου ὀργανισμοῦ δὲν πρέπει νὰ εἶναι μικρότερον τῶν τριῶν ἑκατομμυρίων δραχμῶν, καλουμένων καὶ τῶν μικροτέρων βαλαντίων εἰς συμμετοχὴν διὰ κατατμήσεως τῶν μετοχῶν καὶ τῆς εἰς μικρὰς δόσεις πληρωμῆς των. Ἄρκει νὰ ἐξασφαλίση ἡ Κυβέρνησις εὐλογον τινα τόκον περὶ τὰ 5 τοῖς 100, ἵνα ἡ πραγματοποίησις τοῦ ἐν λόγῳ κεφαλαίου οὐδεμίαν δυσχέρειαν ὑποστῆ.

Ἐκτὸς τῆς χρηματικῆς ταύτης ἐξασφαλίσεως εἰς τὸν προκείμενον συνεταιρισμὸν, πρέπει νὰ παραχωρηθῶσι δωρεάν εἰς αὐτὸν ἐπὶ 100 ἔτη καὶ αἱ γαῖαι ἐφ' ὧν πρόκειται νὰ λειτουργήσῃ, εἴτε ἐκ τῶν ἐθνικῶν, εἴτε ἐκ τῶν ἐκκλησιαστικῶν, εἴτε ἐκ τῶν κοινοτικῶν κτημάτων. Δύο μέχρι τεσσάρων χιλιάδων στρεμμάτων ἔκτασις δύναται νὰ θεωρηθῆ καθ' ἕκαστον νομὸν ὡς ἀρκούσα, ἵνα ἐν αὐτῷ ὀργανισθῆ Πρακτικὸν Ἀγροκήπιον, οὐχὶ ἐν τῇ σχολαστικῇ τῆς ἐκπαιδεύσεως ἀποστολῇ, ἀλλ' ἐν τῇ θετικῇ τῆς γεωργικῆς ἐνασχολήσεως ἐπικαρπία. Κατὰ πρῶτον ἐν ἀναλόγῳ τινε περιόδῳ, τὰ εἰσοδήματα τῶν ἀγροκηπίων τούτων πρέπει νὰ μὴ ὑπάγωνται εἰς φορολογίαν, κατόπιν δὲ δύνανται νὰ συνεισφέρωσιν εἰς τὰ δημόσια βάρη, ἐν πάσῃ πρὸς τὰ λοιπὰ εἰσοδήματα τῆς ἐπικρατείας ἰσότητι ὅσον ἀφορᾷ τὴν εἰσαγωγὴν τῶν μηχανῶν καὶ ἐργαλείων, αὐτὴ πρέπει πάντοτε νὰ μένη ἀτελής.

Ὅθεν τόσα Πρακτικὰ Ἀγροκήπια ἐν Ἑλλάδι ὅσοι καὶ νομοί, ὑπὸ τὴν ἐπιστημονικὴν καὶ τεχνικὴν ἐπιτήρησιν τῶν δύο μεταξὺ αὐτῶν κεντρικωτέρων, ἐξ ὧν τὸ μὲν ἐν Πελοποννήσῳ, τὸ δὲ ἐν Στερεᾷ Ἑλλάδι. Δὲν εἶναι ἀπαραίτητον ἵνα ὀργανισθῶσιν ὅλα τὰ ἀγροκήπια διὰ μιᾶς. Καθὼς πραγματοποιεῖται τὸ κεφάλαιον καὶ παραχωροῦνται αἱ γαῖαι, κατὰ τοσοῦτον καὶ ἡ ἰδρυσις τῶν ἀγροκηπίων προχωρεῖ. Ἡ ἀνάμιξις τῆς Κυβερνήσεως εἰς τὰς τύχας τῶν ἀγροκηπίων τούτων ἀποτελεῖ θέμα ἰδιαιτέρως περισπούδαστον. Οὐτε ἐκ τῆς ἐπόψεως τῆς κηδεμονείας, οὐτε ἐκ τῆς ἐπόψεως τῶν ἐν χρήσει παρὰ ταῖς ἀνωνόμους ἐταιρίας βα-

αίλικων ἐπιτροπειῶν, δύναται τις νὰ τὴν ὑποστηρίξῃ. Ἄλλ' ἢ Κυβέρνησις ἀναδεχομένη ὑποχρεώσεις καὶ ἐλπίζουσα ἐκ τῆς παρελεύσεως τοῦ χρόνου θετικὰς ἀπὸ τοῦ προκειμένου γεωργικοῦ ὀργανισμοῦ ὠφελείας, ἔχει τὸν χαρακτήρα τοῦ ἐνδιαφερομένου, οὐχὶ ὡς πρὸς τὴν τοιαύτην ἢ τοιαύτην διεύθυνσιν τῶν ἰδιαιτέρων καθ' ἑκάστην γεωργικὴν ἐπιχείρησιν ἔργων, ἀλλ' ὡς πρὸς τὸ ὅλον πόρισμα αὐτῆς καὶ τὴν τήρησιν τῶν συντακτέων κανονισμῶν.

Ἐπομένως ἀπὸ διοικητικῆς ἐντελῶς ἐπόψεως καὶ εἰς ἔρμεσον ἀντάλλαγμα τοῦ ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως ἐξασφαλιζομένου τόκου (ἀνεξαρτήτως τῶν περαιτέρω συνεπειῶν) δύναται γὰρ εἰσαχθῆ εἰς βάρος τοῦ συνεταιρισμοῦ τὸ σύστημα τῶν ὑποτροφιῶν. Ἐκαστος μὲν δῆμος χορηγεῖ εἰς τὸ ἀγροκήπιον τοῦ νομοῦ, που ἓνα μαθητευόμενον, ἢ Κυβέρνησις δὲ μέχρι κανονιστέου τινος ἀριθμοῦ, ἀμφοτέρωθεν τάξεως γεωργικῆς, κράσεως εὐρώστου, καὶ ἡλικίας μεταξὺ τῶν 17 καὶ 20 ἐτῶν. Στοιχειώδης τις γραμματικὴ ἀνάπτυξις εἶναι ἀναπόφευκτος εἰς πάντα μαθητευόμενον. Πρόκειται περιεΐδους τινὸς γεωργικῆς θητείας, τῆς ὁποίας ἡ διάρκεια κατὰ τοὺς πρακτικωτέρους ὑπολογισμοὺς δὲν πρέπει νὰ εἶναι οὔτε μείζων οὔτε ἐλάσσων τῶν τριῶν ἐτῶν.

Κατὰ πᾶν ἔτος αἱ ἐξετάσεις καὶ οἱ διαγωνισμοὶ ἔχουσι τὸν προορισμὸν νὰ ὑποκαίωσιν τὴν ἀμιλλαν τῶν γεωργομαθητῶν. Βραβεῖα εἰς τοὺς ἀριστεύοντας καὶ ἀποστολαὶ τῶν ἐν αὐτοῖς κριτόνων, ἐν τινὶ ἀσφαλεῖ πρὸς τοὺς πόρους τῆς ἐταιρίας μέτρῳ, εἰς τὰ τελειότερα τῆς Εὐρώπης γεωργικὰ ἐκπαιδευτήρια εἶναι ἐλατήρια ἀνάλογα πρὸς τοὺς εὐρεῖς τοῦ ὅλου ὀργανισμοῦ σκοποὺς, πρὸς οὓς δύναται νὰ συνδυασθῇ καὶ ἡ μέλουσα τῶν ἐν Εὐρώπῃ ἐκπαιδευθησομένων ὑπηρεσία ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς ἀγροκηπίοις.

Ἐν γένει ἡ συντήρησις τῶν ἀγροκηπίων τούτων βαρύνει ἀποκλειστικῶς τὸν περὶ οὗ ὁ λόγος ἐταιριστικὸν ὀργανισμὸν:—συντήρησις τῶν μαθητευομένων, προσωπικὸν τῆς διδασκαλίας καὶ τῆς διευθύνσεως, κτίρια, μηχαναὶ, ἐρ-

γαλεῖα, καλλιέργεια, πᾶσα δαπάνη τῆς γεωργικῆς ἐπιχειρήσεως. Ὁ ἔλεγχος τῶν δαπανημάτων καὶ τῶν εἰσοδημάτων ἀποτελεῖ ἓνα τῶν σαμαντικωτέρων κλάδων τῆς οἰκονομικῆς ἐκάστου ἀγροκηπίου διαχειρίσεως, ἐπὶ τοῦ ὁποίου καὶ τὸ συμφέρον τῶν μετόχων καὶ τὸ συμφέρον τῆς Κυβερνήσεως ἀποτελοῦσιν ἰδιαιτέραν ἐγγύησιν. Αἱ λεπτομέρειαι τόσον κατὰ τὸ θέμα τοῦτο, ὅσον καὶ κατὰ τὰ λοιπὰ, ἀνήκουσιν εἰς τὴν περαιτέρω εἰδικὴν τῆς προκειμένης ιδέας διακανόνισιν.

Ἐπὶ τοῦ ὅλου αἱ λαϊκαὶ ἐκ τῆς ιδέας ταύτης ἐνώσεις ἀποτελοῦσι μίαν τῶν ὠραιότερων καὶ ἀποτελεσματικωτέρων ἐφαρμογῶν. Καθ' ἑκάστον ἔτος, ἐν τῇ περιφερείᾳ ἐκάστου νομαρχιακοῦ ἀγροκηπίου, ἢ διεύθυνσις αὐτοῦ ὀργανίζει γεωργικὴν πανήγυριν, εἰς τὴν ὁποίαν καλοῦνται οἱ γεωργοὶ καὶ οἱ ἐξοχικοὶ κτηματῖαι τοῦ νομοῦ. Ὁ σκοπὸς ἀφορᾷ εἰς τὴν ἐκθεσιν ἀφ' ἑνὸς μὲν τῶν προϊόντων, τῶν σπορῶν, τῶν μηχανῶν, τῶν ἐργαλείων καὶ ἐν γένει τῶν προόδων τοῦ ἀγροκηπίου, ἀφ' ἑτέρου δὲ τῶν ἀντιστοίχων ἐν ταῖς γεωργικαῖς τοῦ νομοῦ κοινότησι. Ἡ πανήγυρις αὕτη εἶναι μέγα σχολεῖον τοῦ γεωργικοῦ λαοῦ, στηριζόμενον εἰς δύο μεθόδους τὴν τῆς αὐτομάτου συγκρίσεως ἐν τῷ πνεύματι τῶν ἐπισκεπτομένων, καὶ τὴν τῆς ἐξηγήσεως τῶν διδασκάλων τῶν ἀγροκηπίων, ἐνεργουμένης ἐν μεγάλῳ, ἀπὸ συναθροίσεων καὶ ἐν ὑπαίθρῳ ὀμιλιῶν. Λαϊκαὶ καὶ ἄλλαι τελεταὶ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς πανηγύρεως καὶ διανομαὶ βραβείων δύνανται νὰ συμπληρώσωσι τὸ ὅλον ἔργον.

Τοιοῦτος τις ὀργανισμὸς τῆς γεωργικῆς ἐκπαιδεύσεως ἀνήκει εἰς εὐρείαν κοινωνικῆς ἀναπτύξεως ἐννοίαν. Αἱ νεώτεραι τῆς γεωργίας βελτιώσεις θὰ εἰσαχθῶσι δι' αὐτοῦ βεβαιότερον εἰς τὸ μέγα σῶμα τοῦ γεωργικοῦ λαοῦ, καὶ τὸ πνεῦμα τῆς ἀπὸ κοινοῦ συνεργασίας τῶν ἐξοχικῶν κοινοτήτων δὲν θὰ βραδύνῃ νὰ φέρῃ τοὺς καρπούς του, τόσον ὑπὸ τὴν εἰδικὴν ἐποψίν τοῦ κλάδου τούτου τῆς

ἔθνικῆς ἐργασίας, ὅσον καὶ ὑπὸ τὴν γενικὴν τοῦ ὅλου κοινωνικοῦ συστήματος. Δὲν ὑπολείπεται εἰμὴ ἡ ἐπέκτασις τῶν κατὰ νομοὺς ἐνιαυσίων γεωργικῶν ἐνώσεων εἰς, ἀνά πᾶσαν τετραετίαν, καθ' ὅλον τὸ κράτος, γεωργικὰς συνόδους, ἵνα δοθῆ περαιτέρω ἔτι ὠθησις εἰς τὰς ἐν τῷ τόπῳ διεσπαρμένας σχετικὰς ιδέας. Ἐκαστος δύναται νὰ συλλάβῃ τὴν ἀρεστὴν αὐτῷ ἐννοίαν περὶ τῆς γονιμότητος τοιούτων περιοδικῶν συναντήσεων τῆς γεωργικῆς ἐπιστήμης καὶ πρακτικῆς, ὅτε μὲν ἐν Πελοποννήσῳ, ὅτε δὲ ἐν τῇ Στερεᾷ Ἑλλάδι. Βεβαίως ὅσοι τὴν ἐκπαίδευσιν τῶν ἔθνῶν ἐξαρτῶσι ἐκ τῆς σχολαστικότητος θὰ διανοίξωσι τὰ χεῖλη ἐνώπιον τοῦ προκειμένου σχεδίασματος. Ἄλλ' οἱ τὴν φύσιν τῶν λαῶν βαθύτερον σπουδάσαντες δύνανται νὰ εὕρωσιν ἐν αὐτῷ πολλὰ στοιχεῖα εἰς ἐπίγνωσιν τῆς ἀσφαλεστέρας ἀπὸ τοῦ παραδείγματος διαδόσεως τῶν πρακτικῶν ἐν τῷ μεγάλῳ κοινωνικῷ σώματι μαθημάτων.

ΑΡ.

ΕΡΓΑΤΙΚΑΙ ΤΡΑΠΕΖΑΙ ΕΝ ΕΠΙΤΑΝΙΣΩ

(1835).

Ἐν τῇ κατὰ τὴν ἡμετέραν χώραν ἱστορικῇ ἀναπτύξει τῆς ἐφηρμοσμένης Οἰκονομικῆς ἐνδιαφέρον ἔχουσι ἰδιαίτερον τὰ πρὸς τὸν πέννητα λαὸν νομοθετήματα τοῦ πρώην Ἰονίου Κράτους. Πρόκειται ἀκριβῶς περὶ μεταφυτεύσεως τῶν πορισμάτων τῆς ἐν ἄλλοις ἔθνεσι πείρας, ὅπερ οὐ μόνον ἀρχετὸν πρὸς τοὺς χρόνους (1835), ἀλλὰ καὶ ἀσφαλέστερον διὰ τὴν προηγουμένην δοκιμασίαν. Χωρὶς νὰ εἰσελθῇ τις εἰς τὸ ζήτημα κατὰ πόσον ἡ μεταφύτευσις αὕτη

ἐπέτυχε, τὰ κατωτέρω ἐπίσημα τῆς Ἰονίου Πολιτείας ἔγγραφα δὲν ἔχουσι μόνον γλωσσικὴν, ἀλλὰ καὶ νομοθετικὴν, ἐν τῇ ὅλῃ καθ' ἡμᾶς Ἀνατολῇ, πρωτοτυπίαν.

Ἡνωμένον Κράτος τῶν Ἰονίων Νήσων.

Α'. ΠΡΑΞΙΣ ΤΗΣ ΓΕΡΟΥΣΙΑΣ.

Ἐπειδὴ ἡ εἰς ἄλλα μέρη πείρα ἀπέδειξεν, ὅτι ἡ σύστασις τῶν «ἐξοικονομήσεως Τραπεζῶν» εἶναι μεγίστης ὠφελείας εἰς τοὺς φιλοπόνοους πτωχοὺς, προσφέρουσα εἰς τοὺς ἰδίους ἀσφάλειαν καὶ τόκον, ἐνεκα τῆς ἐπισωρεύσεως τῶν ἀπὸ τὰ κέρδη αὐτῶν ἐξοικονομήσεων, ὡς πόρον ἐν περιστάσει ἀσθενείας ἢ ὡς περίσσευμα διὰ τὰ γηρατεῖα, δυναμένων ὁμῶς τῶν ἐξοικονομήσεων αὐτῶν νὰ λαμβάνωνται ὀπίσω εἰς ὅποιονδήποτε καιρὸν, κατὰ τὴν θέλησιν τοῦ παρακαταθέτου, ὡς ἂν εὖρη περίστασιν νὰ ἐνασχολήσῃ τὰ χρήματά του συμφερότερον. Καὶ ἐπειδὴ φαίνεται πρᾶγμα ὠφέλιμον νὰ γενῆ εἰς τοῦτο τὸ Κράτος ἡ δοκιμὴ τοιαύτης συστάσεως ὑπὸ τὴν ἄμεσον προστασίαν τῆς Κυβερνήσεως· διὰ τοῦτο, τῇ ἐξουσίᾳ τῆς Αὐτοῦ Ὑψηλότητος τοῦ Προέδρου καὶ τῆς ἐκλαμπροτάτης Βουλῆς, τῇ γνώμῃ καὶ συναινέσει τῆς εὐγενεστάτης Νομοθετικῆς Συνελεύσεως τοῦ Ἡνωμένου Κράτους τῶν Ἰονίων Νήσων εἰς τὴν δευτέραν ταύτην συνάθροισιν τῆς πέμπτης Γερουσίας καὶ τῇ ἐπικυρώσει τῆς Αὐτοῦ ἐξουχότητος τοῦ Λόρδ Μεγάλου Ἀρμοστοῦ τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος τοῦ Βασιλέως τοῦ Προστάτου, νομοθετοῦνται καὶ διατάττονται τὰ ἀκόλουθα.

Ἄρθρον 1. Δίδεται ἐξουσία εἰς τὴν Ἐκτελεστικὴν Δύναμιν νὰ ἀνοματίσῃ ἐπιμελητὰς εἰς καθεκάστην Νῆσον ἵνα δέχωνται ἀπὸ πᾶν ὑποκείμενον τοιαύτας ἐξοικονομήσεις, εἰς ἐβδομαδικὰς ποσότητας, ὄχι μικρότερας ἐνὸς σελινίου, οὔτε ὑπερτερούσας εἰς τὸ διάστημα τοῦ ἔτους τὰς εἴκοσι λίρας στερλίνας. Αἱ ποσότητες αὗται θὰ παρακατατίθενται εἰς τὰ ἀνήκοντα τοπικὰ θησαυροφυλάκια, καὶ θὰ δίδουν

ένα κατά κλίμακα τόκον, ἢ τοῖς ἑκατὸν κατ' ἔτος, τὸ ὁποῖον θὰ ἐγγυᾶται ἡ Κυβέρνησις, ἕως οὗ φθάσῃ τὸ χρηματοκεφάλαιον τὴν ποσότητα πενήτηκοντα λιρῶν στερλινῶν, καὶ μετὰ τοῦτο δὲν θὰ δίδεται κανὲν εἶδος τόκου.

Ἄρθρον 2. Δίδεται περιπλέον ἐξουσία εἰς τὴν Ἐκτελεστικὴν Δύναμιν νὰ ἐκδώσῃ τοὺς Κανονισμοὺς, ὁποῖους κρίνει ἀρμοδιωτέρους διὰ τὴν πρόοδον τούτου τοῦ ἀγαθοεργοῦ καθιδρύματος, περιορίζουσα ὅμως αὐτὸ μόνον εἰς τοὺς Ἴονας καὶ Βρετανούς ὑπηκόους, ἀπαγορευομένης ὑπὸ ποινηνὴν δημεύσεως τῆς παρακαταθέσεως ποσότητος, πάσης δευτέρας χωριστῆς παρακαταθέσεως ὑπὸ τὸ αὐτὸ ὄνομα, καὶ διὰ λογαριασμὸν τοῦ ἰδίου ὑποκειμένου εἰς ὁποιαδήποτε τῶν Νήσων τοῦ Κράτους τούτου.

Ἄρθρον 3. Ἡ παρούσα θὰ τυπωθῇ, δημοσιευθῇ καὶ σταλῇ πρὸς ὅποιον ἀνήκει διὰ τὴν ἐκτέλεσίν της.

Κορφοί, 24 Μαΐου (5 Ἰουνίου) 1835.

Β'. ΛΠΟΦΑΣΙΣ ΤΗΣ ΒΟΥΛΗΣ.

Ἐπειδὴ τὸ ἄρθρον 2 τῆς 45 πράξεως τῆς πέμπτης Γερουσίας δίδει τὴν ἐξουσίαν εἰς τὴν Ἐκτελεστικὴν Δύναμιν νὰ ἐκδώσῃ ὅσους Κανονισμοὺς κρίνῃ ἀρμοδιωτέρους εἰς τὴν πρόοδον τοῦ καθιδρύματος τῶν «Τραπεζῶν ἐξοικονομήσεως», ἀποφασίζεται καὶ θεσπίζεται ὁ ἑξῆς Κανονισμὸς διὰ τὰς παρακαταθέσεις εἰς τὰς «Τραπεζὰς ἐξοικονομήσεως» τὰς διαλαμβανομένας παρὰ τῆς 45 πράξεως τῆς πέμπτης Γερουσίας:

1. Κάθε ὑπήκοος τοῦ Κράτους τούτου, ἢ ἐκείνου τοῦ Προστάτου Βασιλέως, ἐκ τῆς τάξεως τῶν τεχνιτῶν, ἐργατῶν, ὑπηρετῶν καὶ ἄλλων ἐκ τῆς ἐνδεοῦς καὶ βιομηχανοῦ τάξεως δύναται, εἰς τὸ ἴδιον αὐτοῦ ὄνομα, νὰ παρακαταθέσῃ χρήματα εἰς τὰς Τραπεζὰς ταύτας.

2. Δύναται προσέτι νὰ παρακατατεθῶσιν εἰς τὰς Τραπεζὰς ταύτας χρηματικαὶ ποσότητες ἐν ὀνόματι ἄλλου, εἴτε ἐφήβου ἢ ἀνήλικος, καλῶς ἐννοουμένου, ὅτι τὸ ὑπο-

κείμενον, πρὸς ὠφέλειαν τοῦ ὁποῖου γίνεται ἡ παρακατάθεσις, πρέπει νὰ ἦναι ὑπήκοος ὡς ἄνωθεν καὶ ἐκ τῶν προειρημένων τάξεων.

3. Αἱ παρακαταθέσεις, αἱ ὁποῖαι θὰ ἦναι δεκταὶ εἰς τὰς Τραπεζὰς ταύτας, δὲν δύνανται νὰ ἦναι μικρότεροι ἐνὸς σελινίου, οὔτε μείζονες λιρῶν στερλινῶν πενήτηκοντα.

4. Ὅταν ἡ ὑπὸ τινος παρακατατιθεμένη ποσότης ἀναβαίνει εἰς πέντε σελίνια, θὰ ἀπολαμβάνῃ διάφορον ἢ τὰ ἑκατὸν κατ' ἔτος, εἴτε $\frac{1}{2}$ τὰ ἑκατὸν τὸν μῆνα, καὶ οὕτω παρομοίως πᾶσα ἐπιπρόσθετος παρακατάθεσις πέντε σελινίων, ἄχρις οὗ ἡ ὅλικὴ ποσότης τῶν ἐντὸς τοῦ ἔτους παρακαταθέσεων φθάσῃ τὰς 20 λίρας στερλίνας.

5. Τὸ διάφορον θ' ἀρχίζῃ ἀπὸ τὴν 1 τοῦ μηνὸς τοῦ ἐπομένου τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ἐγένεν ἡ παρακατάθεσις, καὶ ἔκτοτε θὰ λογίζεται κατὰ μῆνα.

6. Αἱ ὑπὸ τινος παρακατατεθεῖσαι χρηματικαὶ ποσότητες ἐντὸς τῆς περιόδου ἐνὸς μόνου ἔτους, αἱ ὑπερβάλλουσαι τὰς 20 λίρας στερλίνας, θὰ θεωροῦνται ὡς κατατιθέμεναι εἰς τὰς Τραπεζὰς ἀπλῶς διὰ νὰ φυλάττωνται. Ἀλλὰ τὸ διάφορον τῶν τοιούτων ποσοτήτων θ' ἀρχίζῃ ἀπὸ τὴν πρώτην ἡμέραν τοῦ ἐφεξῆς ἔτους, ἐὰν αὗται, ἐνωθεῖσαι μετὰ ἄλλας παρακαταθέσεις γενομένας ἀπὸ τὸ ἴδιον ὑποκείμενον ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ ἔτους, δὲν ὑπερβαίνουν τὰς 20 λίρας στερλίνας.

7. Ὅταν αἱ ἐπάλληλοι ἐτήσιοι παρακαταθέσεις, αἱ παρέχουσαι τόκον, ὑπερβάλλουν τὰς 50 λίρας στερλίνας, δὲν θὰ δίδηται οὐδενὸς εἶδους τόκος εἰς καμμίαν ἐφεξῆς παρακατάθεσιν ὁποιασδήποτε ποσότητος.

8. Τὸ ἐπὶ τῶν παρακατατεθέντων χρημάτων διάφορον θὰ παύῃ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ παρακαταθέτου, καὶ οὔτε θ' ἀρχίζῃ νὰ τρέχῃ ἐνὸς τὸ ὄνομα τοῦ νομίμου κληρονόμου δὲν ἀντικατασταθῇ εἰς τὰ βιβλία τῆς ἀνηκούσης Τραπεζῆς, ἀντὶ ἐκείνου τοῦ ἀρχικοῦ παρακαταθέτου.

9. Ὁ λογαριασμὸς ἐκάστου παρακαταθέτου θὰ ἐκκαθα-

ρίζεται κατ' έτος τήν 31 Δεβρίου· και τὸ προκύπτον εἰς ὠφελείᾳ του, συμπεριλαμβανομένου τοῦ συσσωρευθέντος κέρβους, θὰ μεταφέρεται εἰς νέον λογαριασμόν ὡς κεφάλαιον καὶ ὡς τοιοῦτον θὰ παρέχη τόκον.

10. Ὅστις κατὰ πρώτην φοράν ζητήσει νὰ κάμη παρακατάθεσιν διὰ λογαριασμόν του ὀφείλει νὰ ἔχη τὸ ὄνομα, τὴν διαμονὴν καὶ ἄλλα ἀναγκαῖα διακριτικὰ καταγεγραμμένα εἰς τὸ βιβλίον τοῦ ἀνήκοντος Ὀφφικίου· καὶ περιπλέον ὀφείλει νὰ διακηρύττῃ, ὅτι δὲν ἔχει ἐν ὀνόματι τινὸς ὁποιουδήποτε οὐδεμίαν ἄλλην παρακατάθεσιν ἰδικήν του εἰς τὰ βιβλία οὐδεμιᾶς τούτων τῶν Τραπεζῶν.

11. Ὅστις κατὰ πρώτην φοράν ζητήσει νὰ κάμη παρακατάθεσιν διὰ λογαριασμόν ἄλλου, ὀφείλει νὰ ἔχη τὸ ὄνομα, τὴν διαμονὴν καὶ ἄλλα ἀναγκαῖα διακριτικὰ τοῦ ὑποκειμένου, διὰ λογαριασμόν τοῦ ὁποίου γίνεται ἡ παρακατάθεσις, καταγεγραμμένα εἰς τὸ βιβλίον τοῦ ἀνήκοντος Ὀφφικίου· καὶ ὀφείλει περιπλέον νὰ διακηρύττῃ ὅτι δὲν ὑπάρχει εἰς τὰ βιβλία οὐδεμιᾶς τούτων τῶν Τραπεζῶν ἐν ὀνόματι τινὸς ὁποιουδήποτε καμμία ἄλλη παρακατάθεσις ἀνήκουσα εἰς ἐκεῖνο τὸ ὑποκείμενον.

12. Ἡ ψευδὴς διακήρυξις, ἡ ἀποβλέπουσα νὰ καταπέισῃ τὰς Τραπεζὰς νὰ δεχθῶσιν ἀπὸ ὁποιοῦδήποτε παρακαταθέτην χρηματικὴν ποσότητα παρέχουσαν τόκον μείζονα τῆς συγχωρουμένης ἀπὸ τοὺς παρόντας Κανονισμοὺς, θὰ ἐξαίρηθῃ διὰ παντὸς τὸν τοιοῦτον παρακαταθέτην ἀπὸ ὅλας τὰς ὠφελείας αὐτῶν τῶν Τραπεζῶν, καὶ αἱ παρακαταθέσεις του θὰ πῶ ἐπιστρέφονται χωρὶς διάφορον, ἐκτὸς τῆς ἀφαιρέσεως ἐνὸς δεκατημορίου τῆς ὀλικῆς ποσότητος, τὸ ὁποῖον θὰ ἀποκαθίσταται ἰδιοκτησία τῆς ἀνηκούσης Τραπεζῆς.

13. Ὅσάκις τις τῶν παρακαταθετῶν θελήσῃ ν' ἀποτραβίξῃ ἀπὸ τὴν Τράπεζαν τὴν ὀλικὴν ποσότητα τῶν παρακαταθέσεών του, ἢ μέρος αὐτῶν, ὀφείλει νὰ δίδῃ εἶδησιν περὶ τούτου τὸ ἀπόγευμα τῆς Δευτέρας, ἡμέρας καθ' ἣν τὸ Ὀφφίκιον θὰ εἶναι ἀνοικτὸν, διαλαμβάνων ἀκριβῶς τὴν πο-

ποσότητα τὴν ὁποίαν θέλει νὰ λάβῃ, καὶ τὴν ἐπομένην τῆς τοιαύτης εἰδοποιήσεως Δευτέραν θὰ πῶ πληρόνεται ἡ ἰδία ποσότης. Χωρὶς τὴν πρὸ μιᾶς ἐβδομάδος ταύτην προειδοποίησιν δὲν δύνανται νὰ ζητηθῶσι χρήματα ἀπὸ καμμίαν τούτων τῶν Τραπεζῶν.

14. Ὁ παρακαταθέτης ὅστις ἐδώσῃ τὴν ἀνήκουσαν εἶδησιν, ὅτι ἔχει σκοπὸν νὰ τραβίξῃ χρήματα ἀπὸ τινος τούτων τῶν Τραπεζῶν, ὀφείλει εἰ δυνατόν, νὰ παρουσιασθῇ αὐτοπροσώπως εἰς τὸ ἀνήκον Ὀφφίκιον διὰ νὰ λάβῃ τὴν πληρωμήν. Ἀλλ' ὅταν αὐτὸς δὲν ἤμπορεῖ νὰ ὑπάγῃ προσωπικῶς εἰς τὸ εἰρημένον Ὀφφίκιον, ὁ παρ' αὐτοῦ ἐπιτετραμμένος νὰ λάβῃ τὰ χρήματα ὀφείλει, ἐκτὸς τοῦ βιβλιαρίου τοῦ περιέχοντος τὸν λογαριασμόν τοῦ παρακαταθέτου, νὰ ἐφοδιασθῇ μὲ τυπωμένον ἀντίγραφον κατὰ τὸν ἐφεξῆς τύπον πιστοποιητικοῦ, ἀναλόγως γραμμένου καὶ ἐπιμαρτυρουμένου ἀπὸ ἐν τῶν ἐξῆς ὑποκειμένων, δηλαδὴ ἀπὸ ἐνα ἐπιμελητῆν ἢ γραφέα τῆς Τραπεζῆς, ὅστις νὰ γνωρίζῃ προσωπικῶς τὸν παρακαταθέτην, ἢ ἀπὸ ὁποιοῦδήποτε Ἀρχείου.

Τύπος τοῦ πιστοποιητικοῦ.—Ἐγὼ ὁ ὑποφαινόμενος, διὰ τῆς παρουσίας, δίδω τὴν ἄδειαν εἰς νὰ λάβῃ ἀπὸ τοὺς Ἐπιμελητὰς τῆς «Τραπεζῆς ἐξοικονομήσεως» τ ποσότητα διὰ λογαριασμόν μου.

(Ὑπογραφή ἢ σημεῖον τοῦ παρακαταθέτου).

Ἐγὼ ὁ ὑποφαινόμενος ἐπιμαρτυρῶ διὰ τῆς παρουσίας ὅτι τὸν ὁποῖον γνωρίζω προσωπικῶς καὶ ὅτι εἶδῶ τὸ ἀντικείμενον τῆς τάξεως, ἥτις ἐνταῦθα ἀπαιτεῖται, ὑπέγραψεν αὐτὸ εἰς τὴν παρουσίαν μου.

(Ὑπογραφή τοῦ Ἐπιμελητοῦ)

15. Ἐκαστος παρακαταθέτης ἐν ᾧ κατὰ πρώτην φοράν παρακαταθέσῃ ὁποιαδήποτε ποσότητα μικροτέραν μιᾶς λίτρας στερλίνας, θὰ ἐφοδιάζεται μὲ ἐν τυπωμένον σχέδιον λογαριασμοῦ, εἰς τὸ ὁποῖον θὰ καταγράφη ὁ γραφεὺς τῆς Τραπεζῆς τὰς παρακαταθέσεις καὶ πληρωμάς. Τὸ σχέδιον αὐτὸ θὰ τὸν δίδεται δωρεάν.

Όταν όμως αἱ παρακαταθέσεις συμποσοῦνται εἰς μίαν λίραν στερλίναν, ἀντὶ τοῦ εἰρημένου σχεδίου, θὰ δίδεται ἐν βιβλιάριον, διὰ τὸ ὁποῖον θὰ πληρόνεται τρία πένς.

Δὲν θὰ εἶναι δεκτὴ, οὔτε θὰ πληρόνεται διὰ λογαριασμὸν παρακαταθέτου τινος, οὔδε μὴ χρηματικὴ ποσότης, ἐὰν συγχρόνως δὲν παρουσιασθῇ εἰς τὸν γραφέα τῆς Τραπεζῆς τὸ ἀναφορικὸν σχέδιον λογαριασμοῦ, ἢ τὸ βιβλιάριον, τυπωμένον. Ἄν τυχὸν παρακαταθέτης τις χάσῃ τὸ σχέδιόν του ἢ βιβλιάριον ὀφείλει ἐν τῷ ἅμα νὰ γνωστοποιήσῃ περὶ τούτου τὸ ἀνήκον Ὀφφίκιον, καὶ παρελθόντος ἐνός μηνὸς μετὰ τὴν τοιαύτην εἰδοποίησιν, θὰ δίδεται εἰς αὐτὸν, πληρόνοντα τρία πένς, νέον σχέδιον ἢ βιβλιάριον περιέχον τὸ ἀντίγραφον τοῦ λογαριασμοῦ του.

16. Όταν οἱ Ἐπιμεληταὶ λάβουν ἀκριβῶς πληροφορίας περὶ τοῦ θανάτου παρακαταθέτου τινός, θὰ διατάττουν τὰ δέοντα ὅπως τὰ χρήματα τὰ ἀνήκοντα εἰς τὸν ἀποθανόντα πληρωθῶσιν εἰς τὸ ὑποκείμενον ἢ εἰς τὰ ὑποκείμενα τὰ ὀνοματισθέντα ὑπὸ τοῦ παρακαταθέτου, καὶ ἐνδιαλαμβανόμενα εἰς τὰ βιβλία τῆς ἀνηκούσης Τραπεζῆς, εἴτε (ἐὰν δὲν ὀνοματίσθῃ κανὲν) εἰς τὸν νόμιμον κληρονόμον ἢ εἰς τὸν κατὰ νόμον ἐπίτροπον ἐκ διαθήκης ἢ διαχειριστήν. Οἱ Ἐπιμεληταὶ ὅμως ἔχουν τὴν ἐξουσίαν, ὅταν ἡ παρακατάθεσις δὲν ὑπερβαίνει τὴν ποσότητα πέντε λιρῶν στερλινῶν (ἐὰν δὲν ὑπάρχῃ ὀνοματισμένον ἄλλο ὑποκείμενον καὶ μὴ δυνάμενοι εὐκόλως νὰ βεβαιωθῶσι τίς εἶναι ὁ κληρονόμος, ὁ ἐκ διαθήκης ἐπίτροπος ἢ ὁ διαχειριστής), νὰ δώσουν τὴν τοιαύτην παρακατάθεσιν εἰς τὸν ἐγγύτερον συγγενῆ, ἢ εἰς ἐκεῖνο τὸ ὑποκείμενον ἢ ἐκεῖνα τὰ ὑποκείμενα, τὰ ὁποῖα εἰς αὐτοὺς φανοῦν ὅτι ἔχουν δικαίωμα νὰ ἀπαιτήσουν τὴν παρακατάθεσιν ταύτην.

17. Οἱ παρόντες Κανονισμοὶ δὲν θὰ λάβουν καμμίαν μεταβολὴν, ἐκτὸς ἐὰν τὰ δύο τρίτα τῶν Ἐπιμελητῶν δώσουν περὶ ταύτης τὴν ψήφον των.

Ὁ παρὼν Κανονισμὸς θὰ μεταφρασθῇ Γραικιστὶ καὶ δημοσιευθῇ πρὸς γνῶσιν ἀπάντων.

Κορφοί, 28 Αὐγούστου 1835 ἔ. ν.

Ἐπικυρωθεῖσα

ΟΟΥΡΑ ΔΟΥΓΛΑΣ.

Γ. ΕΠ. ΓΙΑΠΗΝ

πρωτ. Ἐξάπορ. τοῦ Α. Μ. Α.

ΒΟΥΛΓΑΡΙΣ

Διὰ τὸν πρωτ. Ἐξάπορ. τῆς Βουλῆς
εἰς τὸ Γενικὸν Διαμέρισμα,

ΓΕΩΡ. ΜΑΡΚΟΡΑΣ,

Ἐξάπορ. τῆς Βουλῆς εἰς τὸ Διαμ.
τῶν Προσόδων.

ΑΙΓΥΠΤΙΑΚΑ ΣΙΤΗΡΑ.

Ἡ μεγάλη τῆς ἀρχαιότητος σιταποθήκη, ἡ Αἴγυπτος, ἐξ ἧς τὰ τέκνα τοῦ Ἰσραὴλ καὶ τῶν πέριξ χωρῶν, ἐπρομηθεύοντο τὸν ἄρτον αὐτῶν, ὑπέστη κατὰ τὴν τελευταίαν εἰκοσιπενταετίαν σημαντικωτάτην γεωργικὴν μεταβολήν. Ἐνῶ ἀφ' ἐνός προάγεται ἡ καλλιέργεια τοῦ βάμβακος καὶ τῆς ζακχάρεως, ἀφ' ἑτέρου ὀπισθοδρομεῖ ἡ τῶν σιτηρῶν. Ἐὰν διαιρέσωμεν τὴν ἀπὸ τοῦ 1850 μέχρι τοῦ 1876 περίοδον εἰς ἐννεατίας, κατὰ μὲν τὴν πρώτην, 1850—58, ἡ εἰς σίτον ὀλικὴ ἐξαγωγή τῆς Αἴγυπτου ἀνέβη εἰς 10,318,940 ἀρδέπια (1), ἐπὶ ἐξ ἐτῶν ἄνω τοῦ ἑκατομμυρίου καὶ ἐπὶ 3 ἄνω τοῦ ἡμίσεως, μέσος ὅρος καθ' ἕκαστον ἔτος 1,135,437· κατὰ δὲ τὴν δευτέραν ἐννεατίαν, 1859—67, ἡ ἐξαγωγή αὕτη ἀνέβη εἰς 5,005,558 ἀρδέπια, ἐπὶ ἐνός μόνου ἔτους ἄνω τοῦ ἑκατομμυρίου, ἐπὶ πέντε ἄνω τοῦ ἡμί-

(1) Τὸ ἀρδέπιον ἰσοδυναμεῖ πρὸς 1,73 ἑκατόλιτρον Γαλλίας, καὶ 60 Κουάρτερ Ἀγγλίας.

σεως καὶ ἐπὶ τριῶν κάτω τοῦ $\frac{1}{10}$ ἑκατομ. μέσος ὄρος καθ' ἕκαστον ἔτος 556,173· κατὰ δὲ τὴν τρίτην ἐννεαετίαν, 1868—76, ἡ Αἰγυπτιακὴ εἰς σίτον ἐξαγωγὴ ἀνέβη εἰς 4,652,720 ἀρδέπια, ἐπὶ ἑνὸς μόνου ἔτους ἄνω τοῦ ἑκατομμυρίου, ἐπὶ τριῶν ἄνω τοῦ ἡμίσεως, ἐπὶ τεσσάρων ἄνω τῶν $\frac{1}{10}$ ἑκατομ. καὶ ἐπὶ ἑνὸς κάτω τοῦ $\frac{1}{10}$, μέρος ὄρος καθ' ἕκαστον ἔτος 516,969.

Αἱ ἀναλογίαι αὗται, κατασκευασθεῖσαι ἐκ καταστατικῶν πληροφοριῶν τοῦ K. G. Lalson, μαρτυροῦσι τὴν σημαντικὴν τάσιν τῆς Αἰγυπτιακῆς σιτοπαραγωγῆς πρὸς ἐλάττωσιν. Ἡ κυριώτερα διεύθυνσις τῶν Αἰγυπτιακῶν σίτων εἶναι πρὸς τὴν Ἀγγλίαν. Ἐπὶ 867,720 ἀρδεπίων, ἐξαχθέντων ἐν ἔτει 1872, ἡ Ἀγγλία λογίζεται ἀντὶ 829,470, ἡ Γαλλία ἀντὶ 24,330, ἡ Ἰταλία ἀντὶ 21,770, ἡ Αὐστρία ἀντὶ 1,750, ἡ Τουρκία ἀντὶ 300 καὶ ἡ Ἑλλάς ἀντὶ 400. Τὰ δύο τρίτα τῆς ἐξαγωγῆς ταύτης ἀνήκουσιν εἰς τὴν γεωργίαν τῆς ἄνω Αἰγύπτου.

Βεβαίως πρὸς ὁλοσχερῆ κατανόησιν τῆς σιτοπαραγωγικῆς δυνάμεως τῆς Αἰγύπτου πρέπει νὰ ὑπολογισθῇ καὶ ἡ ἐσωτερικὴ κατανάλωσις, ἀναβαίνουσα κατὰ τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος ἔτος 1872 εἰς 2,208,710 ἀρδέπια. Ἴδου πῶς τὸ ὅλον τῆς παραγωγῆς τῶν ἐξαχθέντων καὶ καταναλωθέντων ἐν ὅλῳ 3,076,430 ἀρδεπίων σίτου διανέμεται μεταξὺ τῶν 13 μουδιριῶν (ἐπαρχιῶν) τῆς Αἰγύπτου:

Μουδιρία	Ἀρδέπια	Μουδιρία	Ἀρδέπια
Γερμπιέχ	637,340	Φαγιούμ	146,500
Σιαρκιέχ	550,960	Βεγέρα	127,460
Μανουφιέχ	284,820	Μινιέχ	117,320
Ζιργέχ	267,600	Βενισουέφ	104,810
Δαχκακλιέχ	258,750	Κενέχ	70,840
Σιούτ	254,680	Ἐσνέχ	48,770
Γκαλιουμπιέχ	236,580		

ὄλον 3,076,430.

Μετὰ τὸν σίτον ἔρχεται ἡ κριθή, ὑπολογιζομένης τῆς παραγωγῆς τῆς ἐν ἔτει 1872 εἰς 2,156,000 ἀρδέπια, ἐνῶ ἡ τῶν κυάμων ἀνέβη εἰς 1,849,210 καὶ ἡ τῆς φακῆς εἰς 207,990. Ἐν τούτοις ὅσοι ἀφορᾷ τὴν ἐξαγωγὴν οἱ κύαμοι κατέχουσι τὴν δευτέραν θέσιν (485,720 ἀρδ.), ἡ φακὴ τὴν τρίτην (40,570 ἀρδ.) καὶ ἡ κριθὴ τὴν τετάρτην (24,840 ἀρδ.). Τὸ κυριώτερον τῆς εἰς κυάμους ἐξαγωγῆς ἀνήκει εἰς τὴν Ἀγγλίαν (477,850)· ὡς δὲ ἐπὶ τοῦ σίτου οὕτω καὶ ἐπὶ τοῦ προϊόντος τούτου πολὺ κατόπιν ἔρχονται αἱ λοιπαὶ χῶραι, Γαλλία (5440), Τουρκία (1380), Αὐστρία (1000), Ἰταλία (100), Ἑλλάς (40).

Τὸ φαινόμενον τῆς γεωργικῆς ταύτης ἐξαγωγῆς τῆς Αἰγύπτου συνδέεται πρὸς τὴν ναυτικὴν τῆς ἐποχῆς διευθύνσιν, ἥτις εἶναι ἀπὸ τοῦ ἰσθμοῦ τοῦ Σουέζ οὐσιωδῶς Ἀγγλική. Ὅσον ἀφορᾷ ἰδιαιτέρως τὴν Ἑλλάδα, τὸ ρεῦμα τῶν ἐξωθεν εἰσαγομένων σιτηρῶν ἀνήκει εἰς τὴν σύγχρονον ἐκτύλιξιν τῆς ἐμπορικῆς ναυτιλίας τῆς, ἥτις, ἀπὸ τῆς Ἀνατολῆς εἰς τὴν Δύσιν καὶ τὰνάπαλιν, ὀλίγην καταβάλλει προσοχὴν πρὸς τὴν μεγάλην τῆς διώρυγος τοῦ Σουέζ μεσημβρίαν. Κατὰ τὸ ἔτος 1874 ἐπὶ 11,677 μέγ. κατάπλων ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς διὰ τὴν Ἑλλάδα (χωρητικότητος 1,690,931 τόνων), 125 μόνον λογίζονται πρὸς τὴν Αἰγύπτου (103,758 τόν.), μεταξὺ τῶν ὁποίων 84 (96,280 τόν.) ἀνήκουσιν εἰς τὴν ἀτμοκίνητον συγκοινωνίαν καὶ 41 (7,478 τόν.) εἰς τὴν ἰστιοφόρον· ἐπὶ 9,817 δὲ ἀπόπλων ἐκ τῆς Ἑλλάδος διὰ τὴν ἀλλοδαπὴν (χωρητικότητος 1,859,089 τόνων), 104 μόνον λογίζονται πρὸς τὴν Αἰγύπτου (92,342 τόν.), ἐξ ὧν 77 (88,622 τόνων) ἀνήκουσιν εἰς τὴν ἀτμοκίνητον συγκοινωνίαν καὶ 27 (3,720 τόν.) εἰς τὴν ἰστιοφόρον. Ἐν τῇ ἐμπορικῇ ταύτῃ μετὰ τῆς Αἰγύπτου ἐπιμίξια ἡμῶν ἡ Ἑλληνικὴ σημαία ἐνδιαφέρεται ἐπὶ μὲν τῶν κατάπλων κατὰ 26 τοιούτους (4561 τόν.), ἐπὶ δὲ τῶν ἀπόπλων κατὰ 18 τοιούτους (2638 τόν.). Τοιοῦτον τὸ τοπικὸν πρὸς τὴν Ἑλλάδα σύμπλωμα· ὅσον δὲ ἀφορᾷ τὸ διεθνὲς καὶ γενικὸν, εἶμαι βέβαιος

ὅτι οὐδεὶς τῶν ἀρχαίων θαλασσοπόρων τῆς Ἑλλάδος ἤθελεν πιστεύσει ὅτι οἱ ἀπόγονοὶ των ζῶσι ἐνώπιον τῆς ἀνοιχθείσης μεγάλῃς ὁδοῦ τῆς ἀνθρωπότητος, ἔχοντες τοὺς δόφθαλμοὺς κεκλεισμένους.

ΕΣΟΔΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝ. ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ.

Ἔχω ὑπ' ὄψιν οὐχὶ τῶν τελευταίων ψηφισθέντων οικονομικῶν νόμων τὰ εἰσοδήματα, τῶν ὁποίων ὁ ἀκριβὴς προϋπολογισμὸς ἀνήκει εἰς τὴν σχετικὴν ἀπὸ τῶν περιστάσεων πεῖραν, ἀλλὰ τὰ εἰσοδήματα ἄπερ, κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον, ἐξησφάλισεν ὁ κανονικὸς τῆς Ἐπικρατείας προϋπολογισμὸς κατὰ τὸ ἔτος 1877. Τὰ εἰσοδήματα ταῦτα διαιροῦνται εἰς ὀκτὼ κατηγορίας, τῶν ὁποίων ἡ σχετικὴ σημασία ἀποτελεῖ τὴν ἐπομένην κλίμακα: Α'. Ἐμμεσοὶ φόροι 18,155,000 δραχ.—Β'. Ἀμμεσοὶ φόροι 11,605,000 δραχ.—Γ'. Ἐκποιήσεις Ἐθνικῶν κτημάτων 3,000,000 δρ.—Δ'. Δημόσια νομήματα καὶ κτήματα 2,580,000 δραχ.—Ε'. Ἐσοδα κεκλεισμένων χρήσεων 1,500,000 δραχ.—ΣΤ'. Δημόσια καταστήματα 1,155,000 δραχ.—Ζ'. Διάφορα εἰσοδήματα 956,500 δραχ.—Η'. Ἐκκλησιαστικὰ εἰσοδήματα 296,000 δραχ.—Τὸ ὅλον 39,247,500 δραχ.

Ἡ κατηγορία τῶν ἐμμέσων φόρων ὑποδιαιρεῖται εἰς τρία τμήματα, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ πρῶτον μὲν περιλαμβάνει 13,400,000 δραχ. εἰσπράξεις τελωνιακᾶς, ἤτοι 9,800,000 ἀπὸ τέλη εἰσαγωγῆς, 3,400,000 ἀπὸ τέλη ἐξαγωγῆς, 140,000 ἀπὸ δικαιώματα διαμετακομίσεως καὶ 60,000 ἀπὸ τελωνιακᾶς ποινᾶς κλπ. τὸ δεύτερον δὲ περιλαμβάνει 4,200,000 δραχ. εἰσπράξεις ἐκ τῆς καταναλώσεως τοῦ

χαρτοσήμου· τὸ τρίτον δὲ περιλαμβάνει 555,000 δρ. διάφορα δικαιώματα, ἤτοι 250,000 ἀπὸ προξενικῶν ἐν γένει τελῶν, 200,000 ἀπὸ ὑγειονομικῶν λιμενικῶν καὶ ναυτικῶν, 100,000 ἀπὸ φόρους ἐπὶ κληρονομιῶν καὶ 5,000 ἀπὸ πρόστιμα.

Ἡ κατηγορία τῶν ἀμμέσων φόρων ὑποδιαιρεῖται εἰς ἕξ τμήματα, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ πρῶτον περιλαμβάνει 8,500,000 δραχ. ἔγγειον φόρον καὶ δικαίωμα ἐπικαρπίας, ἤτοι 4,200,000 ἀπὸ δημητριακοὺς καρποὺς (ἐπὶ κοιλῶν 900,000,) 1,140,000 ἀπὸ τὰ κατὰ στρέμμα φορολογούμενα κτήματα, ἀμπέλους, περιβόλια, μπιστάνια κλπ., 550,000 ἀπὸ φορολογίαν τοῦ ἐλαίου, τὸ λοιπὸν ποσὸν ἐκ 2,640,000 δραχ. ἀπὸ φόρους εἰσπραττομένους ἐν τοῖς τελωνείοις, ἤτοι 1,500,000 ἐπὶ τῶν σταφίδων (ἐπὶ λιτρῶν 128,000,000), 345,000 ἐπὶ τῶν σύκων, 280,000 ἐπὶ τῶν βαλανοκικιδίων, 280,000 ἐπὶ τῶν καπνῶν, 100,000 ἐπὶ τῶν οἴνων Θήρας, Θηρασίας, Κέας, Πάρου κλπ., 45,000 ἐπὶ τῶν λεμονοπορτοκαλλίων, 35,000 ἐπὶ τῶν Λακωνικῶν προϊόντων, 20,000 ἐπὶ τῶν κρομμύων, σκαρόδων, γεωμήλων κλπ., 16,000 ἐπὶ τοῦ βάμβακος, 10,000 ἐπὶ τῶν κουκουλιῶν, 5,000 ἐπὶ τοῦ ριζαρίου καὶ 4,000 ἐπὶ τῶν σύκων· εἰς τὸ δεύτερον τμήμα ἀνήκει ὁ φόρος τῶν μελισσίων, δρ. 45,000· εἰς τὸ τρίτον δὲ ἐπὶ τῶν βοσκῶν φόρος, δραχ. 60,000, ἤτοι 45,000 ἀπὸ ἔγγειον φόρον ἰδιωτικῶν καὶ κοινοικῶν βοσκῶν καὶ 15,000 ἀπὸ δικαίωμα ἐπικαρπίας ἐθνικῶν λειβαδίων· εἰς τὸ τέταρτον τμήμα ἀνήκει ὁ ἐπὶ τῶν ζώων φόρος, δραχ. 1,200,000· εἰς τὸ πέμπτον δὲ ἐπὶ τῶν ἐπιτηδευμάτων φόρος, δραχ. 950,000· καὶ εἰς τὸ ἕκτον δὲ ἐπὶ τῶν οικοδομῶν, δραχ. 850,000.

Ἡ κατηγορία τῆς ἐκποιήσεως ἐθνικῶν κτημάτων ὑποδιαιρεῖται εἰς ἕξ τμήματα, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ πρῶτον περιλαμβάνει δραχ. 250,000 ἀπὸ χρεωλύσια καὶ τόκους προικοκτησίων, ἀπὸ χρέη ἐκ προικοκτησιῶν ἀνανεωθέντα καὶ ἀπὸ δεκαετεῖς πιστώσεις προικοκτησιῶν· εἰς τὸ δεύτερον

ἀνήκουσιν αἱ δεκαεταῖς πιστώσει· φθαρτῶν κτημάτων δρ. 820,000· εἰς τὸ τρίτον τὸ πεμπτημόριον καὶ ἡ ὀλιγὴ τιμὴ φθαρτῶν κτημάτων δραχ. 100,000· εἰς τὸ τέταρτον αἱ ἑπταεταῖς δόσεις ἐθνικῶν γηπέδων δρ. 10,000· εἰς τὸ πέμπτον τὸ τίμημα τῶν οἰκοπέδων τῶν Πατρῶν δραχ. 20,000· καὶ εἰς τὸ ἕκτον αἱ χρεωλυτικαὶ δόσεις γαιῶν καὶ φυτειῶν δραχ. 1,800,000.

Ἡ κατηγορία τῶν δημοσίων νομημάτων καὶ κτημάτων ὑποδιαιρεῖται εἰς ἐννέα τμήματα, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ πρῶτον περιλαμβάνει δραχ. 836,000 ἀπὸ μεταλλεῖα καὶ ὄρυκτά, ἦτοι 485,000 ἀντίτιμον σμύριδος, 140,000 δικαίωμα ἐπὶ τῶν Λαυριωτικῶν σκωριῶν μολύβδου, 65,000 ἀντίτιμον μυλοπετρῶν, 65,000 δικαίωμα θηραϊκῆς γῆς, 50,000 στρεμματικὸν φόρον ἐπὶ ἐκτάσεων παραχωρηθεισῶν πρὸς μετάλλευσιν, 16,000 ἀντίτιμον γύψου, 10,000 φόρον χρωμίου, λευκολίθου καὶ λοιπῶν μεταλλείων, λατομείων καὶ ὄρυχείων, 5,000 φόρον ἐκ τῶν θειορυχείων Μήλου· εἰς τὸ δεύτερον τμήμα ἀνήκουσι τὰ θερμὰ ὕδατα δραχ. 6,000· εἰς τὸ τρίτον αἱ ἀλυκαὶ δραχ. 850,000 ἀντίτιμον καταναλώσεως Ἑλληνικοῦ ἁλατος ἐν τῇ ἡμεδαπῇ καὶ ἀλλοδαπῇ· εἰς τὸ τέταρτον τμήμα ἀνήκουσι τὰ ἰχθυοτροφεῖα δραχ. 315,000 τὸ δεκάτημόριον τοῦ μισθώματος τῶν ἰχθυοτροφείων, βυνείων κλπ. ἐνοικιασμένων πολυετῶς· εἰς τὸ πέμπτον τὰ δάση δραχ. 385,000, ἦτοι δικαίωμα ὕλοτομίας 285,000 καὶ δασικὰ προϊόντα, ρητίνης, κάστανα, ἀγριοβάλανοι κλπ. 100,000· εἰς τὸ ἕκτον οἱ ἐλαιῶνες καὶ τὰ σποραδικὰ ἐλαιόδένδρα τοῦ ἔθνους δραχ. 5,000 ἐπικαρπία· εἰς τὸ ἕβδομον οἱ σταφιδῶνες καὶ οἱ ἀμπελῶνες τοῦ ἔθνους δρ. 30,000, ἦτοι ἐπὶ πολυεταῖς ἐνοικιάσεις δραχ. 300 καὶ ἐπικαρπία ἐθνικοῖδιοκτητῶν σταφίδων 29,700· εἰς τὸ ὄγδοον τὰ περιβόλια καὶ ἄλλα κτήματα τοῦ ἔθνους δραχ. 131,000, ἦτοι ἀπὸ ἐνοίκιον γαιῶν Ἰπποφορβείου καὶ Τύρινθος δραχ. 48,000, ἀπὸ ἐθνικὰ βαλανοκικίδια 25,000, ἀπὸ ἐνοικιάσεις περιβολίων καὶ ἄλλων κτημάτων 22,000, ἀπὸ πολυεταῖς

ἐνοικιάσεις κτήματος Ροῦφ κλπ. 9,200, ἀπὸ βαλτώδη προϊόντα 8,000, ἐπικαρπία ἐθνικοῖδιοκτητῶν σύκων 5,000, ἀπὸ θειστά λειβάδια 2,500, ἐπικαρπία ἐθνικοῖδιοκτητῶν μωρεοδένδρων 1,000, ἐνοικιάσεις μωρεοδένδρων 300· καὶ εἰς τὸ ἕνατον τμήμα αἱ ἐνοικιάσεις τῶν ἐθνικῶν μύλων, κτιρίων, κεραμοκαμίνων κλπ. δρ. 22,000.

Ἡ κατηγορία τῶν ἐσόδων κεκλεισμένων χρήσεων ἀνάγεται εἰς ὀργανικὴν, τρόπον τινα, πληγὴν τοῦ Ἑλληνικοῦ προϋπολογισμοῦ καὶ περιλαμβάνει ἐν τμήμα, τὸ ὁποῖον, ὡς εἶδομεν ἐν ἀρχῇ, ὑπόσχεται 1 ½ ἑκατομ. δρ. Ἄς ἐλπίσωμεν ὅτι ἡ ὀριστικὴ τοῦ κεφαλαίου τούτου τακτοποίησις θὰ ἀναβιάσῃ τὴν παραγωγικότητά του, ἐν τινι προσεχεῖ μέλλοντι, εἰς τὸ πενταπλάσιον καὶ ἔτι πέραν.

Ἡ κατηγορία τῶν δημοσίων καταστημάτων ὑποδιαιρεῖται εἰς τρία τμήματα, ἐκ τῶν ὁποίων εἰς τὸ πρῶτον ἀνήκει τὸ ταχυδρομεῖον δραχ. 650,000 ἀπὸ καταναλώσειν γραμματοσήμου· εἰς τὸ δεύτερον ὁ τηλεγράφος δραχ. 500,000 τέλη διεθνῶν καὶ ἐσωτερικῶν τηλεγραφημάτων· εἰς τὸ τρίτον τὸ ἐθνικὸν τυπογραφεῖον δραχ. 5,000, ἦτοι ἀπὸ συνδρομᾶς εἰς τὴν ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως 4,000, ἀπὸ πώλησιν βιβλίων καὶ στοιχείων δραχ. 500, ἀπὸ λιθογραφικᾶς ἐργασίας δραχ. 500.

Ἡ κατηγορία τῶν διαφόρων εἰσοδημάτων ὑποδιαιρεῖται εἰς ἕξ τμήματα, ἐκ τῶν ὁποίων εἰς τὸ πρῶτον ἀνήκουσι δραχ. 300,000 τόκοι ὑπερτημερίας· εἰς τὸ δεύτερον δραχ. 1,500 προσόδοι κτημάτων κατακεκυρωμένων τῷ δημοσίῳ· εἰς τὸ τρίτον δραχ. 250,000 ἀπολήψιμα δικαστικά τέλη ἐν γένει· εἰς τὸ τέταρτον δραχ. 10,000 ἀπόληψις ἐξόδων προκαταβληθέντων εἰς πολιτικὰ δίκας· εἰς τὸ πέμπτον δραχ. 15,000 ἀπόληψις ἐξόδων προκαταβληθέντων εἰς καταμέτρησιν ἀμπελῶν, ζώων, μελισσίων κλπ· καὶ εἰς τὸ ἕκτον δραχ. 280,000 τυχηρὰ, ἦτοι 145,000 ἐκ διοδίων ἐθνικῶν καὶ ἐπαρχιακῶν ὁδῶν, 100,000 ἐξ ἐκποιήσεως ἀχρήστου ὕλικου τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας, 50,000 ἐκ διδάκτρων τῶν μαθητῶν τῆς Στρατιωτικῆς Σχολῆς, 40,000 ἐκ τόκων καὶ ἀμοιβῶν τῶν εἰς τὴν κυριότητα τοῦ δημοσίου περιελθουσῶν ὁμολογιῶν τοῦ δανείου τῶν 6,000,000, ἀνηκουσῶν πρότερον τῷ ταμείῳ τῶν πολιτικῶν συντάξεων, ὕπερ συνεχωνεύθη μετὰ τοῦ δημοσίου, 25,000 ἐκ τοῦ δικαιώματος κοιλοῦ καὶ τατῆρος Ἀθη-

νων και Πειραιῶς, 20,000 ἐξ ἄλλων ἀπροβλέπτων θεμάτων.

Τέλος ἡ κατηγορία τῶν ἐκκλησιαστικῶν εἰσοδημάτων ὑποδιαιρεῖται εἰς ἕξ τμήματα, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ πρῶτον περιλαμβάνει δραχ. 60,000 ἐξ ἐκποιήσεως ἀκινήτων μοναστηριακῶν καὶ ἐπισκοπικῶν κτημάτων· εἰς τὸ δεύτερον ἀνήκουσιν δραχ. 100,000 ἐκ πολυετῶν ἐνοικιάσεων μοναστηριακῶν κτημάτων· εἰς τὸ τρίτον δραχ. 105,000 ἐπι-καρπία ἐκκλησιαστικῶν κτημάτων, ἐνοικιάσεις καὶ νομαὶ ἐν γένει τοιούτων· εἰς τὸ τέταρτον δραχ. 10,000 τόκοι ἐκκλησιαστικῶν ἀπαιτήσεων· εἰς τὸ πέμπτον δραχ. 1,000 διάφορα ἐκκλησιαστικά ἐσοδα καὶ εἰς τὸ ἕκτον δρ. 20,000 δόσεις ἐκποιήσεων ἐκκλησιαστικῶν γαιῶν καὶ φυτειῶν.

Τοιαύτη ἡ ἐν τῷ προϋπολογισμῷ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπικρατείας ἐν ἔτει 1877 ἀνάπτυξις τῶν διαφόρων πόρων αὐτῆς καὶ ἡ σχετικὴ σημασία τῆς παραγωγικότητος ἐκάστου. Ὑπὸ γέμικην ἐποψιν οἱ πόροι αὗτοι διίχθονται νὰ διαιρεθῶσιν εἰς τρεῖς τάξεις, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ πρώτη περιλαμβάνει τοὺς ἔχοντας παραγωγικὴν δύναμιν ἄνω τοῦ ἑκατομμυρίου, ἡ δευτέρα τοὺς ἄνω τοῦ $\frac{1}{10}$ ἑκατομ., καὶ ἡ τρίτη τοὺς ὑπολοίπους.

Εἰς τὴν πρώτην τάξιν, παραλειπομένων τῶν δεκάδων χιλιάδων, ὑπαγοῦνται τὰ τέλη τῆς εἰσαγωγῆς $\frac{9}{10}$ ἑκατομ., οἱ ἐπὶ τῶν ὀνημητριακῶν καρπῶν φόροι $\frac{4}{10}$ ἑκατομ., τὸ χάρτοςσημον $\frac{4}{10}$ ἑκατομ., τὰ τέλη τῆς ἐξαγωγῆς $3 \frac{1}{10}$ ἑκατομ., αἱ γρεωλυτικαὶ δόσεις ἐκποιήσεως γαιῶν καὶ φυτειῶν $1 \frac{1}{10}$ ἑκατομ., οἱ ἐπὶ τῶν στασιῶν φόροι $1 \frac{1}{10}$ ἑκατομ., οἱ ἐπὶ τῶν ζώων φόροι $1 \frac{1}{10}$ ἑκατομ., καὶ οἱ ἐπὶ τῶν ἀμπέλων, περιβολίων κλπ. $1 \frac{1}{10}$ ἑκατομ.

Εἰς τὴν δευτέραν τάξιν, παραλειπομένων τῶν δεκάδων χιλιάδων, ὑπαγοῦνται οἱ ἐπὶ τῶν ἐπιτηδευμάτων φόροι $\frac{7}{10}$ ἑκατομ., αἱ δεκαετῆς πιστώσεις εὐαρτῶν κτημάτων $\frac{8}{10}$ ἑκατομ., αἱ ἀλυκαὶ $\frac{1}{10}$ ἑκατομ., οἱ ἐπὶ τῶν οἰκοδομῶν φόροι $\frac{1}{10}$ ἑκατομ., τὸ ταχυδρομεῖον $\frac{1}{10}$ ἑκατομ., ὁ τηλέγραφος $\frac{1}{10}$ ἑκατομ., ὁ ἐπὶ τοῦ ἐκαίου φόρος $\frac{1}{10}$ ἑκατομ., ἡ σμύρις $\frac{1}{10}$ ἑκατομ., τὰ ἰγλουστροφεία $\frac{1}{10}$ ἑκατομ., οἱ τόκοι ὑπερήμερίας $\frac{1}{10}$ ἑκατομ., οἱ ἐπὶ τῶν σὺκιων φόροι $\frac{1}{10}$ ἑκατομ., ἀνά $\frac{1}{10}$ δὲ ἑκατομ. οἱ ἐπὶ τῶν βαλανοκικιδίων φόροι, οἱ ἐπὶ τῶν καπνῶν, τὰ υγιονομικὰ, λιμενικὰ καὶ ναυτιλιακὰ τέλη, τὰ προξενικὰ τέλη, τὰ δάση, τὰ ἐκ προικοκτησιῶν χρέη, τὰ ἀποληψίμα δικαστικά τέλη, αἱ ἐνοικιάσεις ἐκκλησιαστι-

κῶν κτημάτων, ἀνά $\frac{1}{10}$ δὲ ἑκατομ. τὰ δικαιώματα τῆς διαμετακομίσεως, ὁ ἐκ τῶν λαυριωτικῶν σκωριῶν μόλυβδος καὶ τὰ διόδια τῶν ἐθνικῶν καὶ ἐπαρχιακῶν ὁδῶν.

Ἡ τρίτη τάξις περιλαμβάνει πεντήκοντα ἰδιαιτέρους πόρους, τῶν ὁποίων οἱ σχετικῶς σημαντικώτεροι εἶναι οἱ ἀπὸ τῶν μελισσιῶν, τῶν κληρονομιῶν, τῶν τελωνιακῶν ποινῶν, τῆς πωλήτεως μυλοπετρῶν, θηραϊκῆς γῆς κλπ.

Ἐκάστη τῶν πηγῶν τούτων τοῦ δημοσίου θησαυροῦ τῆς Ἑλλάδος εἶναι ἀξία ἰδιαιτέρας, πληὴν ἐν ἄλλῳ χρόνῳ μελέτης.

Ἡ ἘΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ.

Ἐν τῶν σπουδαιωτέρων ἐν Ἀθήναις ἰδρυμάτων εἶναι ἀναντιρρήτως ἡ Ἀρχαιολογικὴ Ἐταιρία. Ὁ ἄμεσος αὐτῆς σκοπὸς, ἡ προφύλαξις δηλονότι τῶν ὑπαρχόντων καὶ ἡ ἀποκάλυψις τῶν εἰσέτι κεκρυμμένων ἐν τῷ τόπῳ λειψάνων τῆς ἀρχαιότητος, ἀφορᾷ καὶ ἐνδιαφέρει οὐχὶ τὴν Ἑλλάδα μόνον ἀλλὰ τὸν πολιτισμὸν σύμπαντα· ἡ δὲ περισύ-ναξις καὶ ἐπιστημονικὴ κατάταξις καὶ ἐκθεσις τῶν πολυ-τίμων τούτων κειμηλίων, ὅπερ εἶναι τὸ φυσικὸν καὶ πα-ρεπόμενον τῶν ἐργασιῶν τῆς ἐταιρίας συμπλήρωμα, γο-ρηγεῖ πρὸς τοὺς παρ' ἡμῖν ἀρχαιολόγους στάδιον εὐρὺ ἐνεργείας πρὸς εὐκλείαν τοῦ Ἑλληνικοῦ ὀνόματος καὶ πρὸς πολλαπλοῦν τῆς πατρίδος ὄφελος. Ἐν ἄλλοις λόγοις ἡ ἐταιρία αὕτη εἶναι, ἢ ἡδύνατο νὰ χρησιμεύσῃ, οὐχὶ μόνον ὡς σύμβολον, τρόπον τινά, τῆς ἱστορικῆς συνεχείας μεταξὺ τῆς ἀρχαίας καὶ τῆς νέας Ἑλλάδος, ἀλλὰ καὶ ὡς σύνδε-σμος συνενόνων ἐπιστημονικῶς τὴν Ἑλλάδα μετὰ τῆς λοιπῆς Εὐρώπης καὶ ἐλκῶν ἐφ' ἡμᾶς τὴν τε προσοχὴν καὶ τὴν προσέλασιν τῶν ξένων.

Ὑπὸ τοιούτων ἐμφοροῦμενοι ἰδεῶν ἐφυλλολλογήσαμεν τὰ πρακτικὰ τῆς Ἐταιρίας, ἀπὸ τῆς ἀνασυστάσεως αὐτῆς με-χρι τῆς σήμερον, καὶ ὑπὸ τοιαύτην ἐποψιν ἐθεωρήσαμεν ὡς οὐχὶ ἄσκοπον τὴν συνοπτικὴν παράθεσιν τῶν ἐκ τῶν ἐργασιῶν αὐτῆς ἐξαγομῆνων ἀριθμητικῶν πορισμάτων.

Ἡ Ἀρχαιολογικὴ Ἐταιρία συνέστη τὸ πρῶτον κατὰ τὸ 1837, προεδρεύοντος Ἰακώβου Ρίζου τοῦ Νερουλοῦ, γραμματεύοντος δὲ τοῦ Κου Α. Ρ. Ραγκαβῆ. Ἡ πρώτη αὕτη τῆς διαρκείας τῆς περιόδου ἐληξε κατὰ τὸ 1855, ὅτε διεκόπησαν αἱ ἐργασίαι αὐτῆς. Κατὰ τὸ 1858 συνέστη ἐκ νέου, κατὰ δὲ τὸ 1862 ἐνεκρίθη διὰ Β. διατάγματος ὁ εἰσέτι διέπων αὐτὴν νέος διοργανισμός. Πρῶτος κατὰ τὴν ἀναδιοργάνωσιν τῆς ἐταιρίας πρόεδρος ἐξελέχθη ὁ Κ. Ν. Κωστής, κατὰ δὲ τὸ ἐπιὸν ἔτος 1859 ἐξελέχθησαν πρόεδρος μὲν ὁ Κος Φίλιππος Ἰωάννου, γραμματεὺς δὲ ὁ Κος Στ. Κουμανούδης. Ἡ ἐκλογή ἀμφοτέρων, ἀνανεουμένη ἔκτοτε κατὰ πάσαν ἀρχαιρείαν, συνέδεσεν ἀναποσπᾶστως τὴν δευτέραν τῆς ἐταιρίας περίοδον μετὰ τῶν δύο τούτων σεβαστῶν ὀνομάτων.

Ἐκ τῶν μέχρι τοῦ 1855 μελῶν τῆς ἐταιρίας ὀγδοήκοντα καὶ τρία ἐνεγράφησαν ἐκ νέου κατὰ τὸ 1858 εἰς τὰς δέλτους αὐτῆς. Ἐκ τῶν ἀρχαίων τούτων ἐταίρων τοὺς πλείστους, ἐν οἷς καὶ τινὰ τῶν ἐπισημοτέρων τῆς νέας Ἑλλάδος ὀνομάτων, διέγραψεν ἔκτοτε ὁ θάνατος. Ἐκ τῶν ἐπιζώντων ἕμενον εἰσέτι δώδεκα εἰς τὸν κατὰ τὸ λήξαν ἔτος κατάλογον τῶν τῆς ἐταιρίας μελῶν.

Παρὰ τοῖς 83 τούτοις ἐνεγράφησαν κατ' ἀρχὰς ἕτεροι 320, ὥστε κατὰ τὸ 1859 ἠριθμοῦντο 403 ἐν συνόλῳ ἐταῖροι. Ἐκτοτε καὶ μέχρις ἐσχάτων ἐπεκράτει συνήθεια νὰ καταλέγηται εἰς τὰς ἐτησίαις τῆς Ἐφορείας λογοδοσίας ὁ ἀριθμὸς ἀπάντων τῶν ἐγγεγραμμένων μελῶν, οὐχὶ δὲ μόνων τῶν καταβαλλόντων τὸν ἐτήσιον αὐτῶν ἔρανον. Ἀτυχῶς μεταξὺ τῶν δύο τούτων ἀριθμῶν ὑπῆρχεν οὐσιώδης ἐκάστοτε διαφορά, ἡ δὲ δυσαναλογία ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος ἤϋξανε, ἐλαττουμένου βαθμηδὸν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐν ἐνεργείᾳ ἐταίρων. Οὕτως ἐνῶ κατὰ τὸ 1859 κατεβλήθη ὁ ἔρανος τῶν 403 ἐγγεγραμμένων ἀπ' ἀρχῆς μελῶν, κατὰ μὲν τὸ 1860 ἐκ τῶν ἐγγεγραμμένων 608 τὰ τρία τέταρτα μόνις, κατὰ δὲ τὸ 1864 ἐκ μελῶν 766 τὸ τρίτον μόνις ἐπλήρωσαν τὴν συνδρομὴν τῶν. Κατὰ τὸ 1870, ἐκ τῶν καταγεγραμμένων 920, μόνις 172 ἐπλήρωσαν. Ἀλλὰ καὶ οἱ 172 οὗτοι δὲν ἔμειναν σταθεροί, καθότι κατὰ τὸ λήξαν ἔτος μόνον 137 ἐταῖροι καταλέγονται εἰς τὰ βιβλία τῆς ἐταιρίας.

Κατὰ τῆς τοιαύτης ὀλιγωρίας δὲν ἔπαυσαν ὁ τε πρόε-

δρος καὶ ὁ γραμματεὺς κατ' ἔτος διαμαρτυρόμενοι διὰ συγκινητικῶν ἐπικλήσεων ἔστιν δ' ὅτε καὶ διὰ πικρῶν παραπόνων, μέχρις ὅτου ἀπεφασίσθη, ὡς φαίνεται, ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ θου ἄρθρου τοῦ κανονισμοῦ, καθ' ὃ ἐπὶ ἐν ἔτος μὴ ἀποτίσας τὴν συνδρομὴν του λογίζεται παρητημένος καὶ διαγράφεται ἐκ τοῦ μητρώου.

Ἀλλὰ πταίουσιν ἄρα γε οἱ καθυστεροῦντες ἐταῖροι μόνοι, καὶ μόνοι αὐτοὶ φέρουσι τὴν τῆς ἀμελείας εὐθύνην; Λαμβάνεται μήπως τακτικῶς καὶ κατ' ἔτος ἡ δέουσα φροντίς, ὅπως ζητηθῇ παρ' ἐκάστου αὐτῶν ἡ ὀφειλομένη συνδρομή; Ἐξ ἰδίας πείρας γνωρίζομεν ὅτι καὶ ἡ ἀρχαιολογικὴ καὶ ἄλλαι παρ' ἡμῖν ἐταιρίαι δὲν δύνανται νὰ θεωρηθῶσι πάντῃ ὡς πρὸς τοῦτο ἀνεύθουνοι. Συχνάκις μετὰ παρέλευσιν ἑτῶν τινῶν ζητεῖται αἴφνης ἐπισσεωρευμένη πολλῶν ἐτῶν ἡ συνδρομὴ παρ' ἐταίρου, εἰς τὸν ὅποιον οὐδέποτε κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἐδόθη ἀφορμὴ ν' ἀρνηθῇ τὴν ὀφειλὴν του. Ὅσα δ' εὐκόλως δύναται τις νὰ πληρῶνῃ 15 ἢ 20 δραχμὰς κατ' ἔτος, τόσῳ δυσάρεστος ἀπ' ἐναντίας ἀποβαίνει ἢ διὰ μιᾶς ζητουμένη καταβολὴ ποσοῦ πολλαπλασίου· οὐδ' εἶναι ἀπορον ἂν τινες δυσανάσχετοῦντες ἀποσπῶνται τῆς φορτικῆς οὕτω γενομένης ἐταιρίας. Ταῦτα ἰδίως ὡς πρὸς τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ἐταίρους. Ἀλλ' αἱ ὑπὸ τῶν διεθνῶν ταχυδρομείων παρεχόμεναι τὴν σήμερον εὐκολίαι διὰ τε τῆς εὐθηνείας τῶν δελταρίων καὶ διὰ τῶν ταχυδρομικῶν ἐνταλμάτων διευκολύνουσι τὰς πρὸς διόρθωσιν τοῦ κακοῦ τούτου ἐνεργείας πάσης ἐταιρίας. Ἀντὶ δὲ τῶν ἐν ταῖς συνελεύσεσιν ἐκφερομένων μομφῶν, τὰς ὁποίας ὀλίγοι ἀναγινώσκουσιν, ὀλιγώτεροι δ' ἀκούουσι, πολλῶν λυσitteλεστέρα ἠθέληεν ἀποβαίνει ἡ δι' ἐντύπων, φέρ' εἰπεῖν, δελταρίων πρὸς τοὺς ἐταίρους ἀνάμνησις τῆς λήξεως τῆς συνδρομῆς αὐτῶν, ἢ καὶ ἡ δι' ἐγκυκλίων γνωστοποίησις τῶν ἐργασιῶν καὶ τῶν ἀναγκῶν τῆς ἐταιρίας. Ἐνὶ λόγῳ καθυστεροῦσιν αἱ ἡμέτεραι ἐταιρίαι ὡς πρὸς τὴν χρησιμοποίησιν καὶ τὸν διοργανισμὸν τοῦ πολυτίμου τῆς δημοσιότητος μέσου.

Τὸ μνησθέν θον τοῦ διοργανισμοῦ ἄρθρον ἐξαιρεῖ τοὺς ἐπὶ εἰκοσιπενταετίαν πληρώσαντας τὴν συνδρομὴν τῶν, ὡς καὶ τοὺς ἀπαξ προσενεγκόντας ὑπὲρ τὰς χιλίας δραχμὰς, θεωρουμένους ὡς διηνεκεῖς ἐταίρους. Ἀλλαχοῦ ὅμως οἱ μόνον δεκαετῆ προπληρόντες συνδρομὴν καταγρά-

φονται ως ισόβιοι έταίροι. "Αν δέ ο τοιοῦτος όρος υπολαμ-
βάνεται και αποδεικνύεται ως συμφέρων εις τας 'Αγγλικάς
εταιρίας, δέν βλέπομεν διατί να μή εισαχθῆ εν τῷ όργα-
νισμῷ τῆς 'Αρχαιολογικῆς ἢ και άλλων ενταῦθα εταιριῶν.

'Αλλ' όπως δήποτε διά τῶν έτησίων εισφορῶν τῶν 137
ἢ έστω και 172 μελῶν δέν ἤθελε βεβαίως ἡ εταιρία δυ-
νηθῆ να διαπράξῃ γενναίον τι και άξιον λόγου, άνευ έκτά-
κτων άλλαχόθεν συνδρομῶν. Εὐτυχῶς δέν έστερήθη τοι-
ούτων. Προεξάρχει δ' αὐτῶν ἡ κατά τό έτος 1869 γενο-
μένη υπό τῆς επιτροπῆς τῶν Φιλαργαίων δωρεά εκ δραχ.
150,464, υπό τόν όρον τό μὲν κεφάλαιον να μένη ανέπα-
φον ο δέ τόκος να δαπανᾶται εις ανασκαφάς και αγοράς
αρχαίων. Τοῦ όρου τούτου ανάγκη να υπομνησθῶνται
οι συχνάκις κατηγοροῦντες τήν τῆς εταιρίας έφορσίαν,
ότι δῆθεν θησαυρίζη, άντι τοῦ να δαπανᾶ εις έργα αρχαιο-
λογικά τά χρηματικά αὐτῆς κεφάλαια. "Ισῶς δέν στερεῖ-
ται υποστάσεως ἡ γνώμη τῶν διαχυριζομένων, ότι διά
τοιούτων σπουδαίων έργων ἡ εταιρία ἠδύνατο να προσελ-
κύσῃ εις έαυτήν τήν προσοχήν τῶν εις τό έργον αὐτῆς
ένδιαφερομένων, συνάμα δέ και επικουρίας δυναμένας ν'
αντισταθμισῶσι τήν ζημίαν τήν όποιαν ἤθελε κατ' υπόθε-
σιν υποστῆ, παραιτουμένη τῆς προθέσεως τοῦ ν' αὐξήσῃ
διά τῆς αποταμίευσως τῶν κεφαλαίων τῆς τό έτήσιον
αὐτῆς τακτικόν εισόδημα. 'Αλλ' οι τοιοῦτοι ισχυρισμοί δέν
δύνανται βεβαίως να εφαρμοσθῶσι εις τήν περί ἧς ο λό-
γος δωρεάν.

"Ετεροι επί ώρισμένῳ σκοπῷ δωρεαί εγένοντο κατά και-
ρούς πρὸς τήν εταιρίαν, κυριώτερα δ' αὐτῶν ἡ τοῦ Κου
Σηλίουαν εκ δραχμῶν 9,000 πρὸς κατεδάφισιν τοῦ εν τῇ
'Ακροπόλει μεσαιωνικοῦ πύργου. "Η εκ δραχμῶν 30,000
περίπου δαπάνη τοῦ αὐτοῦ δια τας εν Μυκῆναις ανασκα-
φάς δέν συμπεριλαμβάνεται εις τοὺς απολογισμοὺς τῆς
εταιρίας.

'Από τοῦ 1874 προσεκτήσατο νέον ἡ εταιρία πόρον διά
τῆς περί συστάσεως λαχείου Β. αδειας. "Εκ τοῦ πρώτου
τοιούτου λαχείου ἐπραγματοποιήθη κέρδος καθαρόν δρ.
83,571, εκ δέ τοῦ δευτέρου δραχ. 46,745. Το έφ' ἡμῖν
δέν δυνάμεθα να παραδεχθῶμεν ως όρθως έχουσαν τήν άρ-
χήν τῶν τοιούτων λαχείων· αλλά δέν ἀμφιβάλλομεν ότι
ἡ έφορεία ἐστάθμισε τοὺς ὑπέρ και κατά λόγους πρὸ τοῦ

παραδεχθῆ και ἐφαρμόσῃ αὐτήν. Δέν δυνάμεθα όμως ἡ να
προθέσωμεν ἤδη και τήν τοῦ λαχείου σύστασιν εις τοὺς
λόγους τῆς βαθμιαίας τῶν εταιριῶν ἐλαττώσεως. Πολλοί
οἵτινες ἠδύνατο να θεωρήσωσιν ως καθῆκον, τήν διά τοῦ
έτησίου αὐτῶν έράνου συμμετοχήν εις τό έργον τῆς εται-
ρίας, ἐπαναπαύουσιν ἴσως τήν συνείδησιν των διά τῆς
αγοράς γραμματίων τινων, παρεχόντων συγχρόνως αὐ-
τοῖς και τοῦ κέρδους τήν ἐλπίδα. "Εν τινι τῶν πελευταίων
λογοδοσιῶν πικραί ἀπευθύνονται μομφαί κατά τινων εν τῇ
ἀλλοδαπῇ ὀλίγων ἢ μηδαμῶς περί τῆς τοποθετήσεως τῶν
τοιούτων γραμματίων φροντισάντων. 'Αλλ' ἴσως ἡ ὀλι-
γωρία αὐτῶν δέον ν' αποδοθῆ εν μέρει, μὲν εις τήν τῶν
λαχείων εν γένει ἠθικὴν ἀπόκρουσιν, εν μέρει δέ και εις
τήν ἀνάμνησιν τῆς ἀνακριθείας μεθ' ἧς ἡ ἐκκύβευσις τοι-
ούτων λαχείων ἀλλοτε ενταῦθα διεξήχθη.

Οὕτως ἢ άλλως ἀπό τοῦ 1858 μέχρι τοῦ 1876 ἡ εται-
ρία συνέλεξεν ἐπτακόσια περίπου χιλιάδας δραχμῶν. "Εξ
αὐτῶν ἀπεταμίευσε μὲν κατά τόν πελευταίον αὐτῆς ἀπο-
λογισμόν δραχ. 340,000, τας δ' ἐπιλοίπους δραχ. 90,000
περίπου ἐδαπάνησέν.

Διά τῆς δαπάνης ταύτης ἡ εταιρία κατώρθωσε και ἔχει
ἤδη ν' ἀναδείξῃ έργα σπουδαία πρὸς τιμῆν αὐτῆς και
πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν ἐτι μείζονα παρ' αὐτῆς ἐλπιδόγων.
Εὐχόμεθα δέ όπως εξακολουθοῦσα τας αρχαιολογικὰς αὐ-
τῆς έρευνας, ἐπιστήσῃ ἐφεξῆς πλειότερον τῆν προσοχήν
τῆς εις τήν πρὸς τό κοινόν γνωστοποίησιν τῶν έργα-
σιῶν αὐτῆς και εις τήν ἐκθεσιν τῶν πολυτίμων θησαυ-
ρῶν τῆς.

Εἶναι ἀληθές ότι ἀπ' αρχῆς τῆς ανασυστάσεως αὐτῆς
ἡ εταιρία ἐσχέθη και ἐφρόντισε περί Μουσείου. Κατά τό
1859 ἡ σύγκλητος τοῦ Πανεπιστημίου παρεχώρησεν εν
τῶν τοῦ Πανεπιστημίου ἰσογείων ἀκροατηρίων, εν τῷ
όποιῳ ἐσυνάχθησαν αἱ ὀλίγαί τότε ἀρχαιότητες αὐτῆς,
προερχόμεναι εκ δωρεῶν, ἰπρώτη τῶν ὁποίων ἠτοκή τοῦ
εκ Θήρας Κου Βαρβαρήγγου. Τοῦ 1866 μετεκομίσθη ἡ συλ-
λογή αὐτῆς εν ταῖς γνωσταῖς τοῦ Βαρβακείου Λυκείου
αἰθούσαις, τῷ δέ 1867 ἐθεμελιώθη ἐπὶ τοῦ ὑπὸ αὐτοῦ ἀειμνή-
στου Τοσίτσα δωρηθέντος χώρου Μουσείον, πρὸς ανέγερσιν
τοῦ ὁποίου ο φιλογενῆς Κ. Α. Βερναρδάκης κατέβαλε πρώτος
σπουδαῖον κεφάλαιον. "Ατυχῶς μία μόνη πτέρυξ τοῦ οἴ-

κοδομήματος τούτου αποπερατώθη, ἡ δὲ τοῦ ὄλου συμπλήρωσις οὐδαμῶς φαίνεται εἰσέτι ἐξησφαλισμένη. Ἡ ἔλθει καταλλήλου Μουσείου γίνεται τοσούτω μᾶλλον ἐπαισθητὴ καθ' ὅσον οἱ ἀρχαιολογικοὶ ἡμῶν θησαυροὶ πολλαπλασιάζονται, τὴν δὲ συναίσθησιν τῆς τοιαύτης ἀνάγκης μαρτυροῦσιν αἱ ἐκάστοτε λογοδοσίαι τῆς ἐφορείας, καλῶς ἐννοούσης ὅπως πρὸς τὸ ἴδιον αὐτῆς συμφέρον λυσιτελεῖς ἤθελεν εἶσθαι τοιοῦτου Μουσείου ἢ ὑπαρξίς. Ἀπὸ τοῦ 1861 ὁ Κοσ. Κουμανούδης ὀρθῶς προλέγει, ὅτι «ἀμα ἀνεγερθῆ οἰκοδομή τις εἰς ὑποδοχὴν ἀρχαίων, κεύθῃς εἰσὶν πόδας λαβόντα πολλὰ καὶ καλὰ ἀρχαῖα πῖδιωτῶν θὰ μεταναστεύσωσιν εἰς τὸ κοινὸν τοῦ ἐθνικοῦ ταμεῖον, καταλείποντα τὰς ἰδιωτικὰς εἰκίας, ἐνθα τέως ἐλάνθανον ὑπάρχοντα». Ὄρθως δ' ἐπίσης ὁ αὐτὸς κατὰ τὸ 1875 ἐκφράζει τὴν ἐλπίδα ὅτι, «ὅτε τὰ ἀρχαῖα ἡμῶν συγκομισθέντα ἐντὸς Ἑθνικοῦ Μουσίου, διευθετηθῶσι καλῶς, θέλουσι προσελκύει πλειοτέρους θεατὰς καὶ διευγείρει τὴν νῦν παρ' ἡμῖν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ κοιμωμένην αἰσθησιν τοῦ ἐν τῇ τέχνῃ καλοῦ.»

Ἀλλὰ καὶ χάριν τῶν ἐπισκεπτομένων ἡμᾶς ξένων ἀποκαθίσταται πρέπουσα καὶ συμφέρουσα ἢ σύγκέντρωσις καὶ διευθέτησις τῶν ἀρχαίων. Ἀναλογιζόμενοι δὲ κατὰ πόσον ἡδυνάμεθα οὕτω ν' αὐξήσωμεν τὸν ἀριθμὸν τῶν τοιούτων ξένων, καὶ ὡς ἀπόδειξιν τούτου βλέποντες τὴν ἐπ' ἐσχάτοις ἐν τῇ Αἰθουσῇ τῆς Ἑθνικῆς τραπεζῆς συρροὴν τῶν ἐπισκεπτομένων τὰ τῶν Μυκηνῶν, ἐλπίζομεν ὅτι τό, τε δημόσιον καὶ ὁ δῆμος Ἀθηνῶν δὲν θὰ βραδύνωσι νὰ διδώσιν τὸ ἴδιον αὐτῶν συμφέρον ἐν τῇ ἀποπερατώσει τοῦ παρὰ τὸ Πολυτεχνεῖον Μουσείου, ὅπως συμμεθέξωσιν εἰς τὴν πρὸς ἀποπεράτωσιν αὐτοῦ ἀπαιτούμενην δαπάνην.

Ἐπειδὴ δὲ περὶ Μουσείων ὁ λόγος, δὲν δυνάμεθα ν' ἀποσιωπήσωμεν τὴν ἀπορίαν ἡμῶν ἐπὶ τῇ ἐκφερομένη πολλοῦ ἐνταῦθα καταδίκη τῆς ἐπιβολῆς δικαιώματος τινος εἰς τοὺς ἐπισκεπτομένους αὐτά. Ἀφοῦ οἱ καθ' ὠρισμένας τινὰς ἡμέρας τῆς ἐβδομάδος ἐπισκέπτομενοι τὸ ἐν Λονδίῳ Μοσεῖον τοῦ South-Kensington ἢ τὸ ἐν Φλωρεντίας degli Uffizi ὑποβάλλονται εἰς πληρωμὴν τοιαύτην, δὲν ἤθελε βεβαίως ἐκπέσει ἡ ἀρχαιολογικὴ ἐταιρία μιμουμένη τὸ παράδειγμα ἐκείνων καὶ παριζομένη οὕτω μέρος τουλάχιστον τῆς δαπάνης τῆς ἐπιτηρήσεως τῶν ἐν τῇ

πρωτεύουσα συλλογῶν αὐτῆς. Λέγομεν δὲ τῶν ἐν τῇ πρωτεύουσῃ, καθότι καὶ εἰς ἄλλας τῆς Ἑλλάδος πόλεις κέκτηται ἤδη ἡ ἐταιρία συλλογᾶς, αἵτινες δύνανται ν' ἀποκατασταθῶσιν ἀπαρχαὶ σπουδαίων ἐπαρχιακῶν Μουσείων.

Πρὸς τὸ ζήτημα τοῦτο συνέχεται καὶ τὸ τοῦ καταλόγου τῶν τῆς Ἑταιρίας ἀρχαίων. Ἐν τῇ λογοδοσίᾳ τοῦ ἔτους 1874 ὁ Κοσ. Κουμανούδης λέγει, ὅτι «πρὶν ἢ τὰ ἀρχαῖα ἡμῶν λάβωσι μίαν ὠρισμένην θέσιν ἐν τακτικῷ Μουσείῳ, κατάλογος εὐχρηστος διὰ τοὺς πολλοὺς δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ συνταχθῇ καὶ ἐκδοθῇ.» Ἐτύχως ὁμοῦ γίνεται ἤδη πρὸ ἐτῶν ἐργασία τις πρὸς σύνταξιν τοιοῦτου καταλόγου. Ἐν ἔτει 1867 ὁ ἀριθμὸς τῶν καταλεγθέντων ἦτο 3903. Μετὰ δεκαετίαν ὁ ἀριθμὸς οὗτος ἐφθάσεν ἤδη μέχρι τῶν 8092. Εὐχῆς ἔργον εἶναι ἡ συμπλήρωσις καὶ δημοσίευσις τοῦ καταλόγου τούτου, πρὸς δὲ καὶ ἡ ἐπανάληψις τῆς πρὸ ἐτῶν διακοπείσης ἐκδόσεως τῆς ἀρχαιολογικῆς Ἐφημερίδος. Ἀλλ' ἐν συνόλῳ ἢ κατὰ τὰ τελευταῖα ταῦτα ἔτη ἐπιτυχῆς τῆς Ἑταιρίας δραστηριότητος διακαιοῖ τὴν ἐλπίδα, ὅτι πολλὰ ἐτι καὶ σπουδαῖα θὰ διαπράξῃ πρὸς τιμὴν αὐτῆς τε καὶ τῆς Ἑλληνικῆς ἐν γενεῇ ἐπιστήμης.

Δ. Β.

ΕΙΣΦΟΡΑΙ

ΕΠΙ ΚΙΝΗΣΕΩΣ ΣΤΡΑΤΩΝ.

Ἐννοῶ ὡς στρατιωτικὰς εἰσφοράς τὰ βάρη ἐκείνα, τὰ ὁποῖα ἐκτὸς τῶν ὀρίων τῆς συνήθους φορολογίας ἐπιβάλλονται εἰς τοὺς κατοίκους ἀπὸ τῆς ἀνάγκης τῆς στρατιω-

τικῆς ὑπηρεσίας. Ἐν καλῶς ὀργανισμένη πολιτεία οἱ τακτικῶς σταθμεύοντες στρατοὶ ἔχουσι πᾶσαν κατὰ σκοπὸν οἰκονομίαν ἀπὸ τῶν γενικῶν τῆς ἐπικρατείας εἰσοδημάτων. Ἄμα ὅμως αἱ στρατιωτικαὶ τόπου τινὸς δυνάμεις τεθῶσιν εἰς κίνησιν, δὲν βραδύνουσι νὰ ἐκτύλιχθῶσι πολλοὶ ἀπρόβλεπτοι τέως ὄροι, καθ' οὓς αἱ δημόσιαι παντὸς εἶδους προμήθειαι πρέπει νὰ ἐνισχυθῶσιν ἀπὸ τῶν ἰδιωτικῶν. Ἐν πάσῃ π. γ. κοινότητι δὲν δύναται ἡ πολιτεία νὰ διατηρῇ στρατῶνας, δυναμένους νὰ περιλάβωσι τόσους ἀνδρας, ὅσους ἐκτακτὸς τις περίπτωσις ἤθελεν ἀπαιτήσῃ νὰ συγκεντρωθῶσιν ἐκεῖ. Ἀρκεῖ δὲ νὰ ἀποβλέψῃ τις εἰς τὴν σκληρὰν τῶν πολεμικῶν ἀγῶνων ἀνάγκην καὶ τὰς ἐκ ταύτης ποικίλας τροπὰς, ἵνα συλλάβῃ γενικὴν ἐννοιαν περὶ τῆς ἐγδεχομένης ἐκτάσεως τῶν στρατιωτικῶν εἰσφορῶν μεταξὺ εἰρήνης, νίκης καὶ ἥττης.

Ἡ προκειμένη μελέτη ἀφορᾷ κυρίως εἰς τὰς στρατιωτικὰς εἰσφοράς, τὰς ὁποίας αἱ κινήσεις τοῦ ἐγχωρίου στρατοῦ ἐπιβάλλουσιν ἐν καιρῷ εἰρήνης. ὅτι αἱ κινήσεις αὗται πρέπει οὔτε ὑπὲρ πολὺ συνεχεῖς νὰ εἶναι, διὰ τὴν οἰκονομικὴν καταπόνησιν τῶν κατοίκων, οὔτε ὑπὲρ πολὺ βραδεῖαι, διὰ τὴν ἀνάγκην τῆς στρατιωτικῆς τοῦ τόπου ἐκγυμνάσεως, δὲν εἶναι ἀνάγκη ἰδιαιτέρας ἀποδείξεως. Ἡ νομικὴ παρ' ἡμῖν διατύπωσις τοῦ προκειμένου θέματος εἶναι οὐσιωδῶς ἀτελής. Ἐνῶ ἀφ' ἐνὸς κατὰ τὸ Σύνταγμα οὐδεὶς ἐν γένει φόρος ἐπιβάλλεται ἀνεὺ νόμου, αἱ περιττῶν πρόκειται στρατιωτικαὶ εἰσφοραὶ στηρίζονται παρ' ἡμῖν εἰς διοικητικὰ μᾶλλον μέτρα καὶ πρακτικὰς συνηθείας, ἀνοιχείους πρὸς τὴν συνταγματικὴν ζωὴν.

Ἡ κυρία κατὰ τὴν ἡμετέραν νομοθεσίαν βάση ἀπαντᾶται ἐν ἄρθρῳ 37 τοῦ περὶ συστάσεως τῶν δήμων νόμου τῆς 27 Δεκεμβρίου 1833, κατὰ τὸ ὁποῖον «εἰς τὰς δημοτικὰς ὑποχρεώσεις καταριθμεῖται καὶ ἡ χορήγησις καταλυμάτων εἰς τοὺς διερχομένους ἢ σταθμευομένους στρατιώτας· ἡ διανομὴ δὲ γίνεται κατ' ἀναλογίαν τῶν

τοπικῶν φόρων, ἐνόσω δὲν προσδιορισθῇ ἄλλο καταλληλότερον μέτρον.» Κατὰ πόσον ἡ τοιαύτη διάταξις δύναται νὰ συνδυασθῇ πρὸς τὰς περὶ εἰδικοῦ καὶ ὀρισμένου πρὸς φορολογίαν νόμου συνταγματικὰς ἐγγυήσεις, δὲν ἐρευνῶ. Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ἡ ἰδέα τῶν στρατιωτικῶν καταλυμάτων ὑπῆρξεν ἐλαστικὴ, διότι ἐξ αὐτῆς τὸ ἀπὸ 15)27 Ἰουλίου 1834 Διάταγμα κατεσκεύασε τὴν μέχρι τοῦδε ἰσχύουσαν διατύπωσιν τῶν στρατιωτικῶν παρ' ἡμῖν εἰσφορῶν, εἰς ἐπικουρίαν τῆς ὁποίας δὲν καθυστέρησαν καὶ ὑπουργικαὶ ὁδηγίαι, τινὰς τῶν ὁποίων (1848—1867) ἔχω ὑπ' ὄψιν μᾶλλον ὡς λεπτομέρειαν τοῦ κατὰ σύνταγμα πολιτεύεσθαι καὶ εὐθύνεσθαι.

Τὸ προμνησθὲν Διάταγμα ἐξήρησε τὸ μέτρον τῆς κινήσεως τῶν στρατευμάτων ἐκ τῆς περὶ τὴν δημόσιαν ἀσφάλειαν ἀνάγκης τοῦ Κράτους. Κατὰ τὰ ἄρθρα 2—5, τὰ μερικῶς ἢ συσσωματωμένως ὁδοιποροῦντα στρατεύματα 1) καταλύουσι μετὰ τῶν ἵππων των ἐν ταῖς ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων ἀρχῶν ὀρισμέναις οἰκίαις τῶν ὑπηκόων κατὰ τὸ μέγεθος ἐκάστης, ἐκτὸς ἂν ὑπάρχωσι δημόσια κτίρια κατάλληλα εἰς τὴν ὑπηρεσίαν ταύτην μέχρι συμπληρώσεως αὐτῶν, καὶ 2) λαμβάνουσι τὰ διὰ τὸ μαγείρεμα ἀναγκαῖα ξύλα καὶ ἔλαιον διὰ τὸν φωτισμόν (1). Καὶ αἱ τρεῖς αὗται παροχαὶ χορηγοῦνται ἀνεὺ ἀποζημιώσεως ὑπὸ τῶν κατοίκων, δυναμένης τῆς εἰς ἣν οὗτοι ἀνήκουσι κοινότητος νὰ προνοήσῃ περὶ τῆς ἐπιεικεστέρως διανομῆς.

Ἡ φορολογία αὕτη τοῦ καταλύματος, τῶν ξύλων καὶ τοῦ φωτισμοῦ χαρακτηρίζεται ὑπὸ τῆς μεγαλειτέρας φορολογικῆς ἀνισότητος· ἐν πρώτοις βαρύνει μόνους τοὺς κατοίκους τῶν τόπων ἐκείνων, ἐν οἷς ἐνεργοῦνται αἱ στρατιωτικαὶ κινήσεις, εἰς περίπτωσιν καθ' ἣν ἢ ἐκ τούτων ὠφέλεια εἶναι γενικὴ ὅλης τῆς ἐπικρατείας. Ἐπειτα μεταξὺ τῶν κατοίκων βαρύνονται μᾶλλον οἱ κύριοι τῶν οἰκιῶν, καὶ δὲν ὑπάρχει ἡ ποθητὴ ἐκ τῶν περιουσιῶν ἀναλογία, καί τοι, ὅσον ἀφορᾷ ἰδιαιτέρως τὰ καταλύματα, ἡ

(1) Ἡ ἀπὸ 15 Μαρτίου 1865 Διαταγὴ τοῦ Ἰπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν συνεπιβάλλει καὶ τὴν τῆς στροφῆς χορηγίαν.

διανομή αὐτῶν πρέπει, κατὰ τὰς ὑπουργικὰς ὁδηγίας, νὰ ἐνεργῆται ὑπὸ τῆς δημοτικῆς ἀρχῆς κατ' ἀναλογία τῶν ἐντὸς τοῦ δήμου κληρονομηθέντων παρ' ἐκάστου δημότου ἀμέσων δημοσίων φόρων. Ἐν γένει ἡ τοιαύτη φορολογία ἀντίκειται εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς Δημοσιονομίας (ιδ. Jacob, τόμ. α', § 538 καὶ ἐπ.) Ἐπρεπε νὰ ἐκτιμᾶται ἐκάστη, τῶν περιῶν πρόκειται τριῶν χορηγιῶν, εἰς χρήματα καὶ νὰ πληρῶνῃται πρὸς τοὺς προμηθεύοντας αὐτὴν ἐκ τοῦ γενικοῦ τῆς ἐπικρατείας θαλασίου, ὅτε θὰ μετετρέπετο ἡ τοπικὴ φορολογία εἰς καθολικὴν. Ἐὰν σὺν τῷ μέτρῳ τούτῳ ἢ κατὰ τόπους διανομὴ τῶν ἐν λόγῳ χορηγιῶν συνδυάζετο πρὸς τὸν δημοτικὸν ὀργανισμὸν τῶν κοινοτήτων, ὥστε αὐταὶ νὰ μεριμνῶσι περὶ τῆς καταλύσεως, θερμάνσεως καὶ φωτισμοῦ τῶν πορευομένων στρατευμάτων, διὰ τῶν ποικίλων μέσων τὰ ὁποῖα γνωρίζει τὸ συνάλλαγμα (ἐνοικίαισις π.χ. δημοτικῶν στρατώνων) καὶ ἐνεργεῖ ἢ οἰκογενειαρχικὴ τῶν κοινοτικῶν προεστώτων ἐξουσία, τοιαύτη τῆς προκειμένης φορολογίας ἀποκατάστασις θὰ μετεῖχε πάσης ὀρθότητος.

Ὅσον ἀφορᾷ τὰς λοιπὰς πρὸς τὰ ὀδοιποροῦντα στρατεύματα χορηγίας, τὸ διάταγμα τῆς 15)27 Ἰουλίου 1834 ἀναγράφει τὴν ἀρχὴν τῆς ἀποζημιώσεως. Κατὰ τὸ ἄρθρον 6, πᾶσα τοιαύτη, εἴτε δι' ἀνθρώπους εἴτε δι' ἵππους, θέλει πληρῶνεσθαι ἀμέσως τοῖς μετρητοῖς. Ἡ ὑποχρέωσις τῶν τοπικῶν ἀρχῶν, ὅπως ἐπιμελῶνται τὴν κατάρτισιν καὶ διατίμησιν τῶν προσηκουσῶν ἀγορῶν, ἀνάγεται εἰς τὴν κυρίως διοικητικὴν ἐποψίν, χωρὶς νὰ λείψῃ ἐν τούτοις καὶ ἡ κυρίως στρατιωτικὴ πρόνοια εἰς τὴν προκατασκευὴν τοῦ ἀναγκαίου ἄρτου. Ἐν ἐλλείψει ἀγοραίων τροφίμων ἢ δημοτικῆ ἀρχὴ λαμβάνει ταῦτα παρὰ τῶν κατοίκων, πρὸς οὓς ἀναλόγως διανέμει τὸ ὀριζόμενον παρ' αὐτῆς, κατὰ τὰς τρεχούσας τιμὰς, ἀντίτιμον ὅπερ χορηγεῖ ἢ στρατιωτικὴ ἀρχὴ. Ἐὰν αὕτη ἀποποιῆται, συντάσσεται λεπτομέρως κατάστασις ὑπὸ τοῦ δημάρχου, καὶ μετὰ τινῶν μαρτυριῶν ὑποβάλλεται εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν, τὸ ὁποῖον διατάσσει τὴν πληρωμὴν καὶ μεριμνᾷ περὶ τῆς κατὰ τὰς περιστάσεις τιμωρίας τῶν ὑπ' αὐτὸ ἀρχῶν.

Ἡ νοσηλεία τῶν ἀσθενούντων καθ' ὁδὸν στρατιωτῶν καὶ ἡ χορηγία σκευοφόρων κτηνῶν διὰ τὴν ὑπηρεσίαν τῶν

πορευομένων στρατευμάτων συνδέονται μᾶλλον πρὸς τὴν ἰδέαν τοῦ θάρους, καὶ τοὶ στηρίζονται ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τῆς ἀποζημιώσεως· ἐκόντες ἄκοντες οἱ κύριοι τῶν οἰκιῶν καὶ τῶν κτηνῶν ὑποβάλλονται εἰς τὰς προκειμένας χορηγίας. Ὡς πρὸς τὴν πρώτην, οἱ νοσοῦντες μετακομίζονται, τοποθετοῦνται καὶ διατρέφονται ἐπιμελείᾳ τῶν πολιτικῶν ἀρχῶν, χορηγοῦμένων τῶν ἐξόδων ὑπὸ τῆς ἀρμοδίας στρατιωτικῆς ἀρχῆς. Ὡς πρὸς τὴν δευτέραν, οἱ ἑπαρχοὶ, εἰδοποιούμενοι ὑπὸ τῶν διαικητῶν τῶν σωμάτων, προμηθεύουσιν ἐκ τῶν περιζ σταθμῶν τὸν ἀναγκαῖον ἀριθμὸν φορτηγῶν ζώων (ἵππων ἢ ἡμιόνων), ἐπὶ ἡμερησίῳ μισθῷ τριῶν δραχμῶν, διοριζομένων κατὰ σειρὰν τῶν ἰδιοκτητῶν τῶν ζώων (ἐφ' ᾧ ἀπαραίτητος ἢ ὑπαρξίς καταλόγου τῶν τοιούτων), ἐὰν δὲν εὐρίσκωνται ἐξ ἐπαγγελήματος ἀγωγιάται. Ὅσακις ἡ ὀδοιπορία διαρκεῖ πολλὰς ἡμέρας, πρέπει κατὰ τὰ ἐνόντα νὰ μεταλλάσσωνται κατὰ τόπους τὰ ληφθέντα ζῶα.

Τοιαύτη ἢ παρ' ἡμῶν νομικὴ κατὰ τὰς στρατιωτικὰς εἰσφορὰς ἀνάπτυξις. Οὔτε μεγάλαι κινήσεις στρατῶν, οὔτε μεγάλαι περιφέρειαι στρατιωτικῶν σκοπῶν χαρακτηρίζουσι τὴν κατὰ τὰς τελευταίας τέσσαρας δεκαετηρίδας ἐθνικὴν ἡμῶν ζωὴν. Ἐπομένως ἡ κατάρτισις τοσαύτης στρατιωτικῆς δυνάμεως, ὅταν νῦν ἐπιδιώκει ὁ τόπος, φέρει κατὰ νοῦν τοὺς ὠραίους τῆς Ἑλληνικῆς ἱστορίας χρόνους. Θὰ προκύψωσιν ἐντεῦθεν κινήσεις σωμάτων διάφοροι, καὶ ἡ λειτουργία τῶν στρατιωτικῶν εἰσφορῶν πολὺ πιθανὸν νὰ εἰσέλθῃ εἰς στάδιον εὐρύτερον τοῦ ὅσον ἐπιτρέπουσι τὰ νῦν ἰσχύοντα. Χάριν αὐτῆς τῆς ἰδέας ἐπεχείρησα τὴν τε περὶ ταῦτα μελέτην καὶ τὴν περὶ τὰ ἐν ταῖς λοιπαῖς γύραις νόμιμα. Μεταξὺ ὅλων τὰ ἐν Γαλλίᾳ ἐσχάτως ψηφισθέντα (Νόμος τῆς 3 Ἰουλίου 1877) ἀποτελοῦσι ὀλοκλήρον, τρόπον τινα, κώδικα, ἐν ᾧ συνεχωνεύθησαν καὶ ἐβεβητώθησαν ἀλλεπάλληλοι ἀπὸ τοῦ 1791, ἐκ πολλῆς πείρας, θεσμοί. Ἄς ἐγκύψωμεν ὅπως οὖν εἰς τὴν ἀνάλυσιν αὐτοῦ.

Ἐν περιπτώσει μερικῆς ἢ ὀλιγῆς κινήσεως τοῦ στρατοῦ, ὁ Ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν προσδιορίζει κατὰ μέρος ἢ τὸ ὅλον τῆς ἐπικρατείας τὸν χρόνον, καθ' ὃν ἀρχεται ἡ ὑποχρέωσις τῶν κοινοτήτων πρὸς συμπλήρωσιν τῶν προμηθειῶν τοῦ στρατοῦ, ὅταν αἱ τακτικαὶ δὲν ἐπαρ-

κῶσιν. Ὑπὸ τὸν ὄρον «στρατιωτικαὶ προμήθειαι» ἐννοοῦνται πάντα τὰ χρήσιμα πρὸς τοὺς στρατιωτικοὺς σκοποὺς, εἰδικώτερον δὲ τὰ ἐξῆς. — Κατάλυσις παρὰ τῷ κατοίκῳ, στάθμευσις ἐντὸς διαθεσίμων ἰδιωτικῶν τόπων, ἀμφότεραι ἀδιαφόρως ἂν πρόκειται περὶ ὁδοιπορούντων ἢ μὴ στρατιωτικῶν σωμάτων, ὑλικῶν ἢ κατὰ μόνους ἀνδρῶν, — ἡμερησίᾳ τροφὴ τῶν οὕτω ἐγκαθισταμένων ἀνθρώπων καὶ κτηνῶν, θέρμανσις καὶ ἀχυροστρωμνὴ, — μέσα μετακομισεως παντοειδῆ μετὰ τοῦ προσωπικοῦ αὐτῶν ἐπὶ ξηρᾶς καὶ ὕδατος, — μῦλοι καὶ κλίβανοι, — ὑλικά, ἐργαλεῖα καὶ μηχαναὶ διὰ τὴν κατασκευὴν καὶ ἐπιδιόρθωσιν τῶν ὁδῶν καὶ ἐν γένει τῶν στρατιωτικῶν ἔργων, — ὁδηγοὶ καὶ ἐργάται διὰ τὰς διαφόρους τοῦ στρατοῦ ὑπηρεσίας, — θεραπεία τῶν ἀσθενῶν καὶ πληγωμένων καὶ τὰ πρὸς ταύτην ἐφόδια, — ἐνδυμᾶσις, ἵπποσκευὴ, ὀπλισμὸς, στρατοπέδευσις, — μετατροπὴ ἐργοσασίων εἰς ἄλλα παρὰ τὰ συνήθη ἔργα αὐτῶν, — ἐν κατεπειγούσῃ περιπτώσει, τὰ πρὸς ζωάρκειαν καὶ τῶν ἐν τοῖς φρουρίοις κατοικούντων ἰδιωτῶν.

Ὅσον ἀφορᾷ τὰς καταλύσεις καὶ ἰδιαιτέρως τὰς ἐντὸς διαθεσίμων τόπων σταθμεύσεις, ζητοῦνται αἱ ἰδιωτικαὶ περιοχαὶ μετὰ τὴν πλήρωσιν τῶν δημοσίων κτιρίων, τῶν δημοτικῶν καὶ τῶν μισθωθέντων. Πρὸς τοῦτο αἱ δημοτικαὶ ἀρχαὶ ἀπογράφουσι τὰ διαθέσιμα οἰκήματα, σταύλους καὶ παντὸς εἶδους κτίρια, τὰ ὅποια οἱ κάτοικοι δύνανται νὰ παράσχωσι, καὶ κοινοποιούσι εἰς τὴν στρατιωτικὴν ἀρχὴν τὸν κατάλογον, ὅστις δύναται νὰ ἀναθεωρηθῇ κατ' ἐποχὰς καὶ κοινότητος, ὀριζομένης ὑπὸ τοῦ Ἐπιτρόπου τῶν Στρατιωτικῶν. Ὅταν παρουσιασθῇ ἀνάγκη, ἢ στρατιωτικὴ ἀρχὴ εἰδοποιεῖ τὴν δημοτικὴν, ἣτις χορηγεῖ τὰς ἐπιταγὰς τῆς οἰκίσεως, διανέμουσα τὸ βᾶρος μετ' ἐπιεικείας πρὸς ὅλους, προνοοῦσα ἵνα οἱ ἄνδρες καὶ οἱ ἵπποι τοῦ αὐτοῦ σώματος ἐγκαθίστανται ἐντὸς τῆς αὐτῆς συνοικίας, καὶ ἵνα τὸ βᾶρος διανεμηθῇ ἐπιεικῶς πρὸς ὅλους τοὺς κατοίκους, ἐξαιρουμένων τῶν εἰσπρακτόρων δημοσίων χρημάτων, τῶν χηρῶν, νεανίδων καὶ καλογραιῶν, (αἵτινες ὁμῶς ἅπασαι εὐθύνονται ἵνα προσφέρωσιν ἕτερα οἰκήματα), ἐν γένει δὲ τῶν πρὸς ὕπνον δωματίων καὶ τῶν κλινῶν τῆς οἰκογενείας, χωρὶς ἐντεῦθεν νὰ καταστρατηγῆται ἢ στρατιωτικὴ εἰσφορὰ.

Ὅσοι σιδηρόδρομοι περιλαμβάνονται ἐν τῇ περιφερείᾳ

τῶν στρατιωτικῶν εἰσφορῶν, ἀνήκουσι μεθ' ὄλων τῶν μέσων αὐτῶν (προσωπικόν, παντὸς εἶδους ὑλικόν καὶ παραρτήματα) εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ Ἐπιτρόπου τῶν Στρατιωτικῶν.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν χορηγίαν ἵππων, ἡμιόνων καὶ ἀμαξῶν ἐξευγμένων, μέχρι τῆς 16 Ἰανουαρίου ἀπογράφονται τῇ φροντίδι τῆς δημοτικῆς ἀρχῆς, ἐν ἐκάστη κοινότητι, κατὰ πᾶν μὲν ἔτος οἱ ὑπερβάντες τὸ βίον ἔτος ἵπποι καὶ τὸ ἴσον ἡμίονοι, κατὰ πᾶσαν δὲ τριετίαν αἱ ἀμαξαι, αἱ μὴ ἀποκλειστικῶς διὰ τὴν μεταφορὰν προσώπων προσδιωρισμένοι. Δις τοῦ ἔτους δύναται ὁ Ἐπιτρόπος τῶν Στρατιωτικῶν νὰ διατάξῃ τὴν ὑπὸ ἐπιτροπῆς (ἐν ἣ ἢ ἀποφασιστικῆ ψήφος ἀνήκει εἰς τὸ στρατιωτικόν στοιχεῖον) ἐπιθεώρησιν καὶ κατὰ τιμὰς κατάταξιν τῶν καθ' ἐκάστην κοινότητα ἵππων, ἡμιόνων καὶ ἀμαξῶν, ἀπογγεγραμμένων ἢ μὴ, ἐπὶ παρουσίᾳ τῆς δημοτικῆς ἀρχῆς. Ἐξαιροῦνται τῆς κατάταξις οἱ ἀνίκανοι ἵπποι οἱ μὴ συμπληρώσαντες τὴν ἐκτεθεῖσαν ἡλικίαν, καὶ λόγῳ ἰδιαιτέρας χρήσεως οἱ ἵπποι τοῦ Ἀρχηγοῦ, τοῦ Κράτους, τῶν ταχυδρομείων, τῶν σιδηροδρόμων, τῶν εἰδικῶν κατὰ αὐτοὺς κλάδων τῆς δημοσίας ὑπηρεσίας, καθὼς καὶ οἱ προωρισμένοι διὰ τὴν παραγωγὴν, αἱ κυφοφοῦσαι ἵπποι καὶ αἱ γαλακτοτροφοῦσαι. Ὅταν ἐπέλθῃ ἡ ἐποχὴ τῶν στρατιωτικῶν εἰσφορῶν, εἰδοποιούσιν οἱ δήμαρχοι τοὺς ἰδιοκτῆτας, οἵτινες (ἐπὶ ποινικῇ καταδίωξει καὶ στρατιωτικῇ ἀμέσῳ βίᾳ) προσάγουσι τοὺς καταταχθέντας ἵππους, ἡμιόνους καὶ ἀμάξας. Ἐνῶ δὲ συγχωρεῖται ἀντικατάστασις, ὁ κλήρος ἀποφασίζει μετὰ τῶν πέραν τῆς ἀνάγκης προσφερομένων.

Ἐκτὸς τῶν εἰδικῶς διατεταγμένων πρὸς τὰς ἀνώτερω στρατιωτικὰς εἰσφορὰς, αἱ πρὸς τὰς λοιπὰς σχετικαὶ ἀπαιτήσεις ἀπευθύνονται πρὸς τὴν δημοτικὴν ἀρχὴν, μόνον δὲ ἐν ἐλλείψει ἢ βραδύτητι τῶν ὀργάνων αὐτῆς ἢ ἐν κατεπειγούσαις περιρπτώσεσιν, ἢ στρατιωτικῇ ἀρχῇ ἀπευθύνεται ἀμέσως πρὸς τοὺς κατοίκους. Ἡ δημοτικὴ ἀρχὴ διανέμει τὸ βᾶρος μεναξὺ τῶν παρόντων κατοίκων καὶ τῶν ἀπόντων φορολογουμένων, καὶ δίδει ἀποδείξεις περὶ τῶν χορηγηθεισῶν προμηθειῶν. Εἰς αὐτὴν ἀπέκειται, κατὰ τὰς περιστάσεις, νὰ προτιμήσῃ καὶ τὴν εἰς βᾶρος τοῦ δημοτικοῦ προϋπολογισμοῦ ὀλικὴν χορηγίαν. Ὅσον ἀφορᾷ τὰ πλοῖα, ἰδιαιτέρος κανονισμὸς τῆς ναυτικῆς ὑπηρεσίας, διὰ τῆς ὁποίας καὶ ἐνεργεῖται ἡ σχετικὴ εἰσφορὰ.

Ἔρχεται ἤδη ἡ σειρά τῶν ἀποζημιώσεων. Ἐξαιροῦνται πάσης τοιαύτης αἰ καταλύσεις καὶ σταθμεύσεις τῶν ὁδοιποροῦντων στρατευμάτων, μέχρι τριῶν τὸ πολὺ καθ' ἕκαστον μῆνα νυκτῶν, αἰ σταθμεύσεις τῶν γυμναζομένων καὶ τῶν συναθροισθέντων στρατῶν, ἐφ' ὅτον διαρκοῦσι τὰ γυμνάσια καὶ διὰ τὴν διαταχθεῖσαν τῆς συναθροίσεως ἐποχὴν, ἡ χρησιμία τῆς θερμάνσεως καὶ τοῦ φωτισμοῦ. Ὅσον ἀφορᾷ τὰς λοιπὰς στρατιωτικὰς εἰσφορὰς ἐκτιμῶνται αὐταὶ ὑπὸ ἐπιτροπῆς, τὴν ὁποῖαν ὁ Ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν ὀργανίζει καθ' ἕκαστον νομὸν ἐκ πολιτῶν καὶ στρατιωτικῶν πλειοψηφούντων τῶν πρώτων. Τρεῖς ἡμέρας μετὰ τὴν γνωμοδότησιν τῆς ἐπιτροπῆς ἡ στρατιωτικὴ ἀρχὴ κοινοποιεῖ τὰς προτάσεις τῆς πρὸς τὴν δημοτικὴν, ἧτις ἐντὸς 24 ὥρῶν τὰς κοινοποιεῖ πρὸς τοὺς ἐνδιαφερομένους, οἵτινες ἐντὸς 15 ἡμερῶν (ἐπὶ ποινῇ ἀποκλεισμοῦ) ὑποβάλλουσι τὰς ἀντιρρήσεις των πρὸς τὸν δήμαρχον. Ἐν περιπτώσει διαφωνίας ὁ μὲν ἐπιτόπιος εἰρηνοδίκης δικάζει ἀνεκκλήτως μέχρι 200 φρ. καὶ ἐκκλητῶς μέχρι 1500, τὸ δὲ Πρωτοδικεῖον τὰ ἀνώτερα ποσά.

Ὅσον ἀφορᾷ τὰς ὑπὸ τῶν στρατευμάτων προξενουμένας ζημίας, αἰ περὶ αὐτῶν ἀπαιτήσεις ὑποβάλλονται διὰ τοῦ δήμαρχου πρὸς τὸν ἀρχηγὸν τοῦ σώματος πρὶν ἢ τοῦτο ἀπέλθῃ, ἢ ἐν καιρῷ πολέμου ἐντὸς τῶν κατόπιν τριῶν τὸ βραδύτερον ἡμερῶν· ἐν περιπτώσει διαφωνίας λειγεῖ ἡ προεκτεθεῖσα δικαστικὴ μεσολάβησις. Ἐπὶ τῶν σιδηροδρόμων αἰ ἀποζημιώσεις κανονίζονται διοικητικῶς ἀπὸ ἰδιαιτέρου νόμου (13 Μαρτίου 1875), λογιζομένων ἰδιαιτέρως τῶν εἰς ὕλικόν, ἄνθρακας, πάχη, κλπ. χορηγιῶν αὐτῶν εἰς τὴν τιμὴν τῆς ἀρχικῆς ἀγορᾶς των. Ὅσον ἀφορᾷ τοὺς ἵππους, ἡμίονους καὶ ἀμάξας, οἱ ἰδιοκτῆται τῶν παραχωρουμένων πρὸς τὴν στρατιωτικὴν ἀρχὴν λαμβάνουσιν ἀμέσως ἐπιταγὰς ἐπὶ τοῦ πλησιεστέρου ταμείου διὰ τὴν τιμὴν τῆς κατατάξεώς των.

Τοιαύτη ἀπὸ γενικῆς ἐπόψεως ἢ ἐπὶ τῶν στρατιωτικῶν εἰσφορῶν διεύθυνσις τῆς διοικητικῆς προνοίας μεταξὺ τῆς ἡμετέρας Ἀνατολῆς καὶ τῆς Δύσεως. Ὑποθέτω ὅτι τὸ νομοθετικὸν καὶ κυβερνητικὸν τῆς Ἑλλάδος πνεῦμα δύναται νὰ ἀντλήσῃ μαθήματα τινα ἐκ τῆς περαιτέρω μελέτης καὶ ἀντιπαραβολῆς, δι' ὅλων τῶν περιπτώσεων, αἵτινες μακρόθεν ἢ ἐγγύθεν ἀκούονται ἐρχόμεναι.